

РАЗУМНИЯТЪ ЖИВОТЪ

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. Качествата на разумния животъ.	3. Съзнателния животъ като забава.
2. Правила на разумния животъ.	4. Царе — слуги на Господа.

Бесѣди отъ Учителя

Дадени на ученицитѣ отъ Всѣмирното Бѣло Братство.

Въ гр. София прѣзъ лѣтото 1924 год.

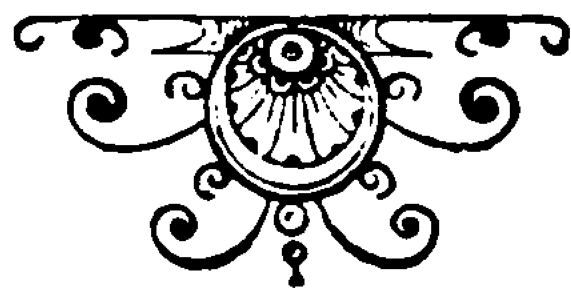

Печатница Малджиевъ — Русе
ул. Сараоолу № 21.

РАЗУМНИЯ ЖИВОТЪ

Обяснения и упътвания отъ Учителя

Дадени на ученицитѣ отъ Всѣмирното Бѣло Братство
прѣзъ Септември 1924 год.

Печатница Малджиевъ — Русе.

КАЧЕСТВА НА РАЗУМНИЯ ЖИВОТЪ

По какво се отличава разумния животъ, или какви сж качества на разумния животъ? По какво се отличава една пълна и една празна стомна, или по какво се отличава една здрава и една счупена стомна? Разумниятъ човѣкъ въ своите разсуждения, въ своитѣ заключения, въ своитѣ аналогии и подобия съпоставя нѣщата разумно, т. е. така ги съпоставя, че между тяхъ да има известни съотношения.

Значи, здравата стомна задържа водата, счупената я пропуска. Казвамъ тогава: счупаната стомна, въ едно отношение, за лѣнивия човѣкъ е за прѣдпочитане. Защо? — По-леко ще я носи. И за глухавия човѣкъ една счупена стомна е за прѣдпочитане. Той казва: защо ми е здрава, пълна стомна? Тя е тежка. За разумния животъ, обаче, пълната стомна е за прѣдпочитане. Питамъ ви сега: можете ли вие да носите една пълна стомна, и вашата ръка да не почувствува нейната пълнота, нейната тежестъ? Сега, нѣкои отъ васъ, като иматъ една добродѣтель, почватъ да се разкайватъ. Защо?

Защото като носят една добродѣтель, чувствуватъ нейната тежестъ. Вие искате да бъдете добродѣтелни хора, безъ да почувствувате тежестъта на добродѣтелитѣ. Като говоря за тежестъ на добродѣтелитѣ, подразбирамъ, че всѣка добродѣтель си има своята цѣнностъ, и затуй въ живота добродѣтелта ще ни причини една болка. Отъ какво ще бъде тази болка? — Колкото и да е хубава една пълна стомна, като я носишъ, ще ти дотежи, ще я прѣнасяшъ отъ ръка въ ръка и най-послѣ ще кажешъ: откъснаха ми се ръцѣтѣ! Но послѣ, слѣдъ като си достигналъ нѣкъдѣ и ожаднѣлъ, ще дигнешъ стомната, ще глѣтнешъ нѣколко капки и ще кажешъ: е, хубава е тя! Слѣдователно, неприятността, която изпитвашъ отъ тежестъта на стомната, ще се сравни съ ползата, която ще ти допринесе водата въ нея.

Сега, мнозина отъ васъ разбиратъ добродѣтелта като нѣщо външно. Вие казвате: да бъде човѣкъ добъръ! Добродѣтелта никогда не може да се прояви отвънъ. Тя е чисто духовно нѣщо. Тя не може да се обсеби, тя не може се завлада. Добродѣтелта е свободна въ своитѣ проявления, и който има добродѣтелта, въ неговия животъ има миръ. Първото нѣщо: добро-

дѣтелята носи миръ; а мирътъ показва равновѣсието на духовния животъ.

Ние трѣбва да схванемъ съотношенията на доброто и добродѣтеля къмъ сегашния животъ. Всинца искате да живѣете. Добрѣ, но животътъ не може да се изрази по единъ начинъ. Всѣки единъ животъ си има особена форма, въ която въ дадения случай може да се прояви. Онзи охлювъ, който виждате да пъпли, и той би желалъ да живѣе разуменъ животъ, но природата му турила рога, турила му единъ малкъ товаръ, турила му и едно лигаво вещество. Питамъ сега: завидно ли е положението на охлюва? И той иска да живѣе, но утрѣ го хванете, туритѣ го въ врѣлата вода, извадите го отъ неговата черупка, приежете го въ стомаха си и казвате: тукъ ще живѣете а не тамъ. Неговиятъ животъ минава въ вашия. Вземете волътъ или кое и да е млѣкопитающе. И тѣ искатъ да жиеѣятъ разумно, но може ли единъ волъ да се освободи отъ своитѣ рога, отъ своитѣ копита! Всѣки волъ иска да живѣе културенъ животъ, както и ние искаме, обаче човѣкътъ го хваща, туря му юларъ на главата, туря му хомѣтъ, взима остена и цѣль день го кара на нивата. Питамъ: туй положение на вола приятно ли е? — Не е приятно.

Казвате: такава е волята Божия. Не е такава волята Божия, такава е волята на човѣка. Волѣтъ казва: не е казано по цѣль день да ора. Вие казвате: така е писалъ Господъ. Никой не е челъ нѣкъдѣ да е писано отъ Господа, че този волѣ трѣбва да оре на нивата. Никой не е чулъ гласа на Господа, тѣй да каже. Добрѣ, ние, разумнитѣ хора, които ходимъ на два крака и отправяме очитѣ си къмъ Бога, и ние искаме да живѣемъ свободно, но и ние сме ограничени. Въ този животъ има извѣстни закони, които ни ограничаватъ. Ти си младъ, хванатъ те като войникъ въ войската, дадатъ ти пушка и ти казватъ: ще отидешъ да се биешъ за отечеството си! Ще има музика, ще има барабанъ, и ти ще трѣгнешъ подъ тактъ, не както си искашъ, но както ти заповѣдватъ: разъ-два, разъ-два. Ти ще кажешъ: азъ съмъ свободенъ, азъ мога да правя, каквото искамъ. Не, извадете отъ ума си това велико заблуждение! Азъ нѣкой път ще ви опрѣдѣля, какво нѣщо е свободата. До тогава, докато човѣкъ има извѣстни задължения въ свѣта, той не е свободенъ. Има три вида задължения въ свѣта; Първото положение: да ходишъ съ двѣ вериги на краката си и съ товаръ на гърба си. Това азъ наричамъ мъчение. Второто положе-

ние: безъ вериги на краката си, но съ товаръ на гърба си. Това наричамъ задължение. Третото положение: безъ вериги на краката си, и безъ товаръ на гърба си. Това наричамъ свобода на движение.

Сега ще ви запитамъ: добродѣтельта сама по себе си туря ли вериги? — Не туря. Тогава, ако искате да наложите едно вѣру на ума на нѣкой човѣкъ, не му ли туряте вериги? Ако чрѣзъ любовта, която проповѣдвате, искате да туритѣ известни ограничения, известни връзки на нѣкое сърце, на нѣкоя душа, не туряте ли вериги? Гдѣ е разумността на вашия животъ въ такъвъ случай? Съ двѣ вериги може ли да се ходи? Казвате: разбира се, че ще ходя. Да, тъй ще кажете, но като видите единъ човѣкъ съ двѣ вериги на краката си, ще кажете: този човѣкъ много медлено прогресира, той е много кекавъ. Че какъ ще прогресирамъ? Двѣ вериги имамъ на краката си! Моята разумность, въ дадения случай ми показва, че трѣбва да правя много малки стѣпки. Стариятъ дѣдо какъ ходи? — Бавно върви, той има двѣ вериги на краката си. Ние му се смѣемъ защо ходи така. Такова положение има въ човѣшкото сърце и въ човѣшкия умъ.

Азъ искамъ да ви доведа до една вътрѣшна връзка съ ония велики, живи закони, чрѣзъ които Богъ управлява свѣта. Въ тия закони човѣкъ е абсолютно свободенъ, той може да прави, каквото иска, но въ тѣхъ той е отговоренъ за дѣлата си. Да бжде човѣкъ отговоренъ, това е приятно нѣщо въ свѣта! За какво можешъ да бждешъ отговоренъ? — Можешъ да бждешъ отговоренъ за това, което Богъ ти е далъ, за доброто, което е вложилъ въ тебѣ. То е една велика цѣнностъ! И единъ день, когато достигнете до положение да видите какво нѣщо е Божиата Добродѣтель, вие ще разберете въ какво седи доброто на живота.

Ако ви задамъ единъ въпросъ: по кой начинъ може да се направи вашиятъ животъ щастливъ, какво бихте отговорили? Всички искате да бждете щастливи, но кой е истинскиятъ начинъ, по който животътъ ви може да бжде щастливъ, задоволителенъ, такъвъ какъвто го искате? Въ свѣта нѣма нито една философска система, която да е разрешила този въпросъ. И може да се минатъ още много години, докато хората правилно разрѣшатъ, кой е истинскиятъ начинъ или истинскиятъ пѣть за щастие. Вие нѣкой пѣть може да слушате нѣкой моя проповѣдь и да мислите, че днесъ може

да се разрѣши въпроса, какъ можемъ да бъдемъ щастливи. И вие казвате: Учителтъ казва така, еди-кой си проповѣдникъ каза така, еди-кой си ученъ, философъ казва така, Христосъ казва така. Казано, казано но въ всичко това трѣбва приложение.

Да кажемъ, че имате прѣдложеніето „азъ ходя“. Тия двѣ думи, споредъ правилата на граматиката, нали трѣбва да се съпоставятъ правилно? Можемъ да кажемъ „азъ ходя“, или „ходя азъ“. Можемъ да кажемъ „нося азъ“, или „азъ нося“. Граматически кое е по-право? — Азъ нося, азъ ходя. Защо? Какъ може да докажете, че „азъ нося“, „азъ ходя“ е по-право отъ „нося азъ“, „ходя азъ“? Трѣбва да знаете отношенията на нѣщата въ живата природа. Запримѣръ, какво ще кажете, отдѣ идва свѣтлината, отдолу-нагорѣ, или отгорѣ надолу? Свѣтлината идва отгорѣ надолу, т. е. отъ главата и слиза къмъ краката. Значи, въ природата има единъ естественъ начинъ, по който ставатъ нѣщата. Свѣтлината винаги идва отъ главата къмъ краката. Ние наричаме това нѣщо разумното начало, съ което се държимъ за Бога. То е най-близкото начало, което е вложено въ Божественото естество на човяка. Главата е, която

най-първо възприема Божиятѣ мисли. Тя ги възприема по-скоро, отколкото краката.

И тъй, като казвамъ „азъ ходя“, то значи азъ, разумното ходя, т. е. това е движение, което азъ мога да направя. Значи, ходя, това е резултатъ на азъ, затова правилно е „азъ ходя“, а не „ходя азъ“. Сѣнката изобщо не може да ходи отпрѣдъ. Нѣкоя ще кажатъ: да при сегашнитѣ условия на земята, сѣнката нѣкой път може да върви отзадъ напрѣдъ, но наприлѣтъ, когато слънцето се движи, сѣнката не е всѣкога отзадъ. Слѣдователно, когато ние се движимъ къмъ Бога, сѣнката е отзадъ, а когато се отдалечаваме отъ Бога, сѣнката е отпрѣдъ. Азъ съмъ казвалъ и другъ път: щомъ човѣкъ се приближава къмъ Бога, сѣнката е отзадъ, а щомъ се отдалечава отъ Бога, сѣнката е отпрѣдъ.

Ако страданията въ живота сж отзадъ, човѣкъ се приближава къмъ Бога, а щомъ страданията въ живота сж отпрѣдъ, той се отдалечава отъ Бога запримѣрь, направишъ едно добро, и слѣдъ това те сполети нѣкое нещастие. Това показва, че ти се приближавашъ къмъ Бога. Щомъ намислишъ да направишъ едно добро и, бѣзъ да си го извършилъ още, те сполети нѣкое нещастие, ти се отдалеча-

вашъ отъ Бога. Кое е по-добро отъ двѣтъ положения? — Първото. Да допуснемъ, че ти занесешъ нѣкому храна, и слѣдъ това те набиятъ, или намислишъ да занесешъ нѣкому храна, и прѣди да си я занесълъ, те набиятъ. Кое положение е по-добро? — Да те набиятъ слѣдъ като занесешъ храната. Да, така е. И Писанието казва: „Ако страдамъ, да страдамъ слѣдъ като съмъ направилъ доброто, а не прѣди това“. Този е правилниятъ процесъ. Сега, да се повърна къмъ мисълта си. И тъй, празната стомна добродѣтель ли е? — Не е. Безмислениятъ животъ, който можемъ да водимъ, добродѣтель ли е? Не е. Едно разтревожено състояние, което имате, добродѣтель ли е? — Не е. Вие имате слѣдната опитностъ. Вѣрвате въ Бога, седите и си казвате: колко съмъ радостенъ днесъ! Азъ съмъ свързанъ съ Бога. Какъвъ миръ имамъ въ душата си! Моята вѣра, моятъ миръ никой не може да го отнеме. Тъй разправяте на единъ вашъ приятелъ, но до тебе седи другъ единъ твой приятелъ, който те мушне малко. И ти го мушнешъ. Ти го питашъ: защо ме мушкашъ? И той те пита: защо ме мушкашъ? Защо се мушкате и двамата? Ако си впрегналъ единъ волъ и го мушкашъ той ще те пита: Защо ме мушкашъ? — Да вървишъ напредъ, да орешъ. Ако нѣкой върви напредъ, и ти

го мушкашъ, и той ще те пита, защо го мушкашъ. Ти ще му отговоришъ: мушкамъ те, защото не вървишъ въ правия пжть. Туй мушкане разумно ли е? Значи, въ този свѣтъ има задължения, юларь има, товаръ има на гърба ви. Това не е свобода, това не е убѣждения. Въ такова положение не можемъ да бъдемъ свободни, и въ такова положение не може да се прогресира. Волътъ, за да прогресира, трѣбва да го пуснете свободно въ гората, да си пие на свобода водицата, да си пасе трѣвицата. Само така той ще бѣде поправенъ. Следователно, всѣки човѣкъ трѣбва да се остави свободенъ отъ своитѣ убѣждения, за да се прояви неговата вътрѣшна инициатива къмъ живота. Питамъ: ако вашиятъ миръ може да се отнеме тъй лесно, миръ ли е това? Азъ съмъ забѣлѣзалъ, у всинца ви става една рѣзка промѣна. Запримѣръ, най-малкитѣ нѣща могатъ да ви смутятъ. Отвѣнъ може да стане едно смущение, но отвѣтрѣ човѣкъ не трѣбва да се смущава. Да кажемъ, че човѣкъ изгуби всичкото си материално състояние. Това трѣбва ли да го смути? Това не е признакъ, че Богъ не благоволява къмъ него. Ще бѣде смѣшно, ако ми снематъ всичкия товаръ отъ гърба, и азъ да считамъ, че това е нещастие. Не, нѣкой другъ

го взелъ на гърба си. Ако нѣкой освободи вола отъ неговия товаръ, по отношение на вола това е една привилегия. Богатството и сиромашията, това не сж привилегия, това сж само условия за учене. Въ богатството се уча да раздавамъ, а въ сиромашията се уча да придобивамъ. А ние всинца изменяме на това положение и казваме: всички искаме да бждемъ богати. Богатъ може да бжде само добриятъ и разумниятъ човѣкъ, който служи на Бога, и Богъ има довѣрие въ него, всичко му дава на разположение. Е, питамъ: ако Богъ не ни даде единъ отличенъ умъ, ако Богъ не ни даде едно отлично сърце ако Богъ не ни даде една силна воля, какво можемъ да направимъ? Ако азъ съмъ слабъ, хилавъ, като единъ глистей, ако Богъ ме тури въ една такава форма, какво мога да направя? Или, ако азъ пмамъ изкуството на единъ паякъ, какво мога да направя? Една мрѣжа мога да направя, но никога не мога да съградя единъ салонъ като този. Колко милиони паяци трѣбва да се съединятъ, за да съградятъ единъ такъвъ салонъ? Мислите ли, че ако се съединятъ 1,000,000 паяци, та щѣха да съградятъ единъ такъвъ салонъ? И 10,000 милиона, и 10 милиарда паяци да се съединятъ, пакъ не щѣха да

съграждатъ единъ такъвъ салонъ. Слѣдователно, не е въ количеството на нѣщата.

Сега, нѣкои се намирате въ положението на единъ охлювъ, други сте въ положението на едно млѣкопитающе, трети сте въ положението на единъ човѣкъ. Много такива положения има въ живота, въ опитността на духовния животъ, така че не мислете че сте свободни. Азъ бихъ желалъ нѣкой отъ васъ който се счита свободенъ да дойде при мене и да му дамъ една задача, отъ която да видите, че не сте свободни. Свободата подразбира абсолютна сила. С в о б о д е н ъ е с а м о о н з и, к о ѣ т о и м а а б с о л ю т н а с и л а, и з а т у ѣ н и е к а з в а м е, ч е п р и с е г а ш н и т ѣ у с л о в и я с а м о Б о г ѣ е с в о б о д е н ѣ, п о н е ж е Т о ѣ е а б с о л ю т н о с и л е н ѣ. А п о н е ж е н и е с м е о г р а н и ч е н и, щ а с т и е т о н и в с ѣ к о г а м о ж е д а с е в з е м е, и п р а в а т а н и в с ѣ к о г а м о г а т ѣ д а с е о г р а н и ч а т ѣ. А к о н и е с м е п р и e д и н ѣ с и л е н ѣ г о с п о д а р ѣ, н а ш е т о п о л о ж е н и е а б с о л ю т н о з а в и с и o т ѣ н е г о в а т а д о б р а в о л я, o t ѣ н е г о в и я у м ѣ, o t ѣ н e г o в o т o с ѣ р ц е. Щ е к а ж е т е: e в ѣ с e г a ш н и я ж и в o т ѣ т а к a с e и з p a з я в a c в o б o д a т a. В а ш и т ѣ к o к o ш к и c в o б o д н и л и c ѣ? П o л o ж e н и e т o н a в а ш и т ѣ к o k o ш к и н a п ѣ л н o z a в и c и o t ѣ в a c ѣ. А к o e д н a o t ѣ в a ш и т ѣ k o k o ш к и в л ѣ з e в ѣ к у р н и к a, o t ѣ k o г o z a в и c и т я d a

излѣзе на другия день отъ курника? — Отъ васъ зависи. Ако вие прѣзъ вечерята сте се обърнали къмъ Бога, и сте научили единъ великъ законъ, да не яцете кокошки, вашата кокошка на другия день ще бѣде жива. Тя ще каже: „Моятъ господарь се е разкаялъ, и азъ мога да живѣя свободно“. Следователно и ние можемъ да живѣемъ вободно. Но кога? Питамъ ви: господарьтъ, който живѣе вътрѣ въ васъ, разкаялъ ли се е? Ами, когато този вашъ господарь каже: азъ ще му счупя главата, да ме познае кой съмъ — какъвъ е този господарь? Значи, вие имате господарь на главата си, той ви заповѣдва, и вие сте неговъ слуга. Ще кажете: азъ живѣя по Бога, азъ мога да бѣда свободенъ. Не, при такъвъ господарь вие сте толкова свободенъ, колкото сж свободни и вашитѣ кокошки въ курника. Този господарь ще ти каже: смажи му главата! Ти ще я смажешъ и послѣ ще кажешъ; такива сж условията на земята. Да, при такъвъ господарь, такива сж и условията. Питамъ тогава: колко господари имате вие? — Двама господари. Единиятъ живѣе въ главата ви, а другиятъ — въ стомаха. Главата и стомахътъ сж сѣдалища на тия господари. Това сж тѣхнитѣ дворци, както ги наричатъ тукъ на земята. Дворецътъ

на земния човѣкъ е стомахътъ, и по нѣкой път той става голѣмичѣкъ, разширява се. Щомъ този господарь почне да управлява нѣкъдѣ, познава се. Кокошкитѣ крѣкатъ, агънцата блѣятъ, жената плаче, дѣцата — също, всички се разбѣгватъ. Госбата е много хубаво направена, всичко е въ редъ и порядѣкъ, но всѣки е туренъ на парила. И онзи мъжъ като си дойде, погледне отъ високо, пита жена си: какъ е ястието днесъ? — Много хубаво. И гледашъ, тази жрица, по цѣль день седи въ кухнята. Нѣкой път ние обвиняваме женитѣ, че говорятъ. Не сж виновни женитѣ. И мъжетѣ говорятъ. Всинца готвятъ. Въпросътъ трѣбва да се слага принципиално. На какво готвятъ? — На огънь. Културата въ свѣта ще дойде, когато почнемъ да готвимъ безъ огънь, когато почнемъ да готвимъ безъ тенджери. Има ли тенджери, има ли паници, вилици, ножове, вѣглища, огнища, това-онова, ще имаме култура като днешната.

Азъ искамъ да ме разберете чисто духовно. Тѣзи нѣща сж символи само. Вие може да нѣмате тенджери въ къщата си, нито вилици и паници, нито огнище, да сте като нѣкои цигани, и пакъ тенджеритѣ да сж въ ума ви. Азъ съмъ гледалъ нѣкоя млада мома, която мечтае да се задоми, въз-

дъхне и си каже: е, нѣмамъ си нпто тенджера, нп-
то огнище! Но като се ожени, набави си тендже-
ри, паници, вилици, лѣжици и въ продължение на
20 години толкова много нѣща си набавя, че едва
съ нѣколко коли може да ги прѣнесе. Но този на-
чинъ хората прогресиратъ, прогресиратъ и най-
послѣ клзватъ: наредихме се вече. Да, кжщата си
наредиха, но умътъ си разрешиха, сърцето си раз-
решиха. Едно врѣме се обичаха, а сега всичко
иматъ въ кжщи, миръ обаче нѣматъ.

Нѣкои хора вѣрватъ, че като се помолятъ на
Бога, Господъ изведнѣжъ ще имъ даде миръ. Не
е ли смѣшно положението, да затвора нѣкой пжтъ
кепенцитѣ на прозорцитѣ си и да се моля да дой-
де свѣтлината? Не, свѣтлината всѣкога е текла.
Тя не идва, не се вика, не се купува. Има едно
нѣщо въ свѣта, което не се вика, не се купува.
То е свѣтлината. Има едно нѣщо въ свѣта, което
не се придобива. То е любовта. Тя тече. Не се
стремете да придобиете Любовта! Който се стре-
ми да я придобие, тя се изгубва. Любовта е въ
основата на живота. И малката Любовъ, и голѣ-
мата Любовъ, която влиза въ сърцето, еднакво
действуватъ. Вие сега чакате да дойде голѣмата
Любовъ, да дойде Христосъ, че съ своята слава да

обгърне свѣта. Никога! Питамъ туй положение вѣрно ли е? То е вѣрно само по отношение на онази пшѣка, която се развива вътрѣ въ дървото. Когато пшѣката е готова да цѣвне, свѣтлината ще се прояви, но това е единъ процесъ на растене. Ако тази пшѣка е готова да израсне, тя ще израсне, но дали ще цѣвне или не, свѣтлината, и въ двата случая, е една и съща. Значи Богъ, въ своето проявление, въ своята Любовь и сега, и въ миналото, и въ бъдещето е единъ и същъ. Въ Него нѣма еднообразие И стремежътъ на този Господъ, на Когото служимъ, е да ни направи всички щастливи. Защо? — Защото Той самъ по себе си е щастливъ. За този си стремежъ, Той нѣкой път ни причинява най-голѣмитѣ нещастия, за да ни причини щастие. Запримѣрь, нѣкой път ние сме щастливи, че носимъ една счуцена стомна, но не е право това. Казвате: азъ не съмъ толкова будала, да нося онази стомна пълна съ вода, да нося такъвъ голѣмъ товаръ! Но като навлѣзете въ онази пустиня, като нагазите въ онази горещина, онзи, който носи пълната стомна, пийне си малко вода, накваси си гърлото, а онзи, който носи празната стомна, казва: мене ми бѣше леко на ржката, а сега ми е тежко на гърлото. Другиятъ казва: мене

ми бѣше тежко на ржката, но сега ми е леко на гърлото. Тѣй че ние не можемъ да избѣгнемъ извѣстни опитности, извѣстни порядки въ свѣта ще носимъ и празна, и цѣлна стомна. — Човѣкъ, който носи добродѣтеля е като една брѣменна жена, той трѣбва да страда за тази добродѣтель. Не страдахъ ли за добродѣтеля, която имашъ, ти си безплоденъ човѣкъ. Ако вие искате да минете живота си безъ страдания, вие ще бъдете безплодни хора. До сега азъ не съмъ срещналъ нѣкой човѣкъ, да каже: азъ се много радвамъ, че пострадахъ. Всички казватъ: все на мене ли се дадохатѣзи страдания, кога ще се махнатъ? Е, много лесно.

Вие, като ученици, трѣбва да разглеждате нѣщата разумно. Казвате: вижте онзи, човѣкъ тамъ, какъ си е поправилъ положението! Кой си е поправилъ положението? Това е една самоизмама. Какви съотношения има между онзи, който е поставенъ пръвъ министъръ на Бѣлгария, и онзи, който оре на нивата? По отношение на Бога, онзи, който оре на нивата, заема първо мѣсто, а онзи, който е пръвъ министъръ на Бѣлгария, заема послѣдно мѣсто. По отношение на хората нѣкъ това е обратно. Цитамо сега: кое мнѣние е мѣродавно, нашето

или Божието? — Божието. Туй е теоритически, но щомъ дойде до практическия животъ, вие не вѣрвате въ това учение. Я ми кажете, коя жена отъ васъ е благодарна отъ лошия мъжъ, който ѝ е даденъ? Или кой мъжъ е благодаренъ отъ лошата жена, която му е дадена? Че сж лоши, това е нѣщо относително. Лошата жена за едного е добра, за друго не. Азъ знаа жени, които всѣка вечеръ се каратъ съ мъжетѣ си, но такава жена, като отиде при своя любовникъ, да ги видите, какъ си гугуцатъ! Азъ знаа мъже, които като се върнатъ при женитѣ си, постоянно се каратъ съ тѣхъ, но като отидатъ при любовницитѣ си, да ги видите какъ си гугуцатъ! Защо ставатъ тия нѣща? Този мъжъ не бѣше за тази жена, и тази жена не е за този мъжъ, обаче майката и бащата на- караха този мъжъ да вземе тѣхната дъщеря, или тѣхниятъ синъ да вземе тази дъщеря. Слѣдоватено, тѣ съпоставятъ нѣщата тѣй, както Богъ не ги е съпоставилъ. Имаме двѣ разумни същества, които не сж съпоставени правилно. Ходя азъ, значи слѣдството върви слѣдъ причината.

Сега за мене не е важно да изнасямъ вашитѣ недъзи. Цѣлнятъ свѣтъ, цѣлнятъ нашъ духовенъ животъ е потопенъ въ тия недъзи. Азъ ви наблюда-

давамъ, и гледамъ по нѣкой пѣть, като направя едно прѣдложение, вие казвате: е, това нѣщо само тѣй се говори. Учителтъ иска само тѣй да ни занимава, но и Той не може да го приложи. Не, Божествениятъ животъ трѣбва да се приложи абсолютно, нѣма никакво извинение, нито за мене, нито за васъ. Който го приложи, Любовта може да дойде у него, а който не го приложи, Любовта не може да дойде у него и нѣма да му се даде никаква сила. Има едно сѣщество въ свѣта, което не може да се подкупи съ нищо. Това сѣщество е Богъ. Него можемъ да го подкушимъ само по единъ начинъ. — Когато сме разумни и добри. Когато можемъ абсолютно да изпълнимъ Неговата воля, Той е готовъ да направи всичко заради насъ, но изгубимъ ли това, вие изгубваме всичкото Негово благоволение. Не сме тѣй силни да обърнемъ волята Божия въ обратна посока.

Всички вие сте ученици, подвизавате се, всички сте кандидати за небето. Но ако ви попитатъ, какъвъ е смисълътъ на живота, ще кажете да станемъ безсмъртни, да бъдемъ граждани на царството Божие. Е, питамъ: какво изисква сега Богъ отъ насъ? Ще кажете: не знаемъ. Приложили ли сте туй, което Богъ изисква отъ насъ? Нѣкой ще ка-

же: азъ зная. Можешъ ли да лнаешъ туй, което никога не си опиталъ? Ако азъ нося въ джоба си захаръ, но никога не съмъ я опиталъ, ще зная ли какво нѣщо е захаръта? Е, какво нѣщо е захаръта? Бръкна въ джоба си, кажа: ето на! Ами ти опиталъ ли си я? Не ми трѣбва да я опитвамъ, азъ я имамъ въ джоба си. Е, какво нѣщо е добродѣтелята? — Бръкни въ джоба ми. Джобоветѣ на сегашния свѣтъ сж пълни съ добродѣтели, и като ги бѹтнешъ, изваждатъ ги. Не, не, въ моя джобъ вие не може да намерите нито една бучка захаръ, но като дойдете въ моя домъ, ако сте жадни, като ви дамъ една чашка вода, ще пиете и ще опитате нейната сладчина. Иначе нѣма да видите захаръта. Всичката моя захаръ е потопена въ водата. Ние не можеаъ да туримъ добродѣтелята въ джоба си. Не, не можете да я турите въ джоба си, нито може да я отдѣлитѣ отъ живота си. Добродѣтельга е непрѣривно свързана съ самия животъ, не може да се отдѣли отъ него. Ако пѣкой иска да отдѣли добродѣтелята отъ живота, той ще си причини най-големото нещастие. Нѣкой иска да направи добро и да го види. Не се стремете да видите доброто, което сте направили. Ако искате да знаете, дали това,

което сте направили е добро, повикайте единъ вашъ приятелъ, дайте му да пие малко отъ вашата вода, да опита тази сладчина. Ако той е доволенъ, радвайте се на това, че вашата добродѣтель е вътрѣ въ вашия животъ. Да опрѣдѣля мисълта си по-конкретно. Питамъ сега: кое положение е по-добро? Дойдешъ у дома, нагостя те, и слѣдъ като те нагостя, да кажа въ себѣ си: е, да си отиде този човѣкъ, не го искамъ повече. Или като ми дойдешъ на гости и те нагостя добръ, да ти кажа: радвамъ се, че дойде. Какъ сж дѣцата, жената? А не слѣдъ като разбогатѣете да ви кажа: радвамъ се, че дойдохте, приятно ми е. Защо? Защото като сте разбогатели, има какво да взема отъ васъ. Не, въ истинската добродѣтель и Божия Любовь, като дойдешъ при мене, азъ трѣбва да почувствувамъ една радостъ и да си кажа: благодаря, че този приятелъ ми дойде днесъ на гости. Да чувствуваме, че посѣщението на единъ мой приятелъ е посѣщѣние отъ Бога. Това е истинското пожелание, което трѣбва да храня къмъ всѣки едного отъ васъ. Не да ви казвамъ въ очитѣ, че се много радвамъ, за дѣто дойдохте въ къщата ми, но като излѣзете отъ моя домъ, да съ обърна къмъ Бога и да благодаря, а вие да почувству-

вате единъ вътрѣшенъ миръ, една дълбока радостъ. Тѣй да почувствувате това посѣщение, като че Богъ ви е посѣтилъ. Защо? — Защото моитѣ отношения къмъ Бога сж правилни, и отношенията на Бога между насъ сж правилни. Азъ съмъ забѣлѣзалъ, дойде нѣкой да ме посѣти, но нѣкога нѣмамъ физическа възможность да го приема. На земята сме, и той като си излѣзе, остава недоволенъ, махне така съ ръка. Той трѣбва да си каже: азъ съмъ много доволенъ, благодаря на Господа, че Учителтъ днесъ не ме прие. Ами защо сте недоволни? Мислите ли, че ако азъ излѣза при васъ, мога да ви дамъ това което искате? И безъ да излѣза при васъ, пакъ мога да ви дамъ това, което искате. Ами че азъ имамъ кончета. Бутна едно копче, и почва да тече отъ него. Трѣбва ли да ви дамъ чашка? Сега вие ще кажете: моля, питайте Учителя, благоволява ли да пия отъ тази вода? Не само една чаша, но и хиляди чаши можете да пиете. Щомъ сте дошли до тази чешма, може да пиете колкото чаши искате. Щомъ пиете азъ ще кажа: тия ученици сж много умни, и Господъ благоволи къмъ тѣхъ.

Това е външната страна на живота. И задачата въ живота ни е да бждемъ доволни въ да-

дниия моментъ, и като се обърнемъ къмъ Господа, да кажемъ: Господи, ние сме благодарни отъ всичко. Това е цѣльта ми, къмъ която искамъ да насоча ума ви. Това е правилната философия, която разрѣшава всички въпроси. Ти си търговецъ, изгубилъ си нѣщо. Благодарни за това. Туй, което си загубилъ, то не е загубено, то е една печалба. Да кажемъ, че ти си жена. Мжжъ ти не те приема добръ нагрубява те. Че това е едно добро положение Ами че какъ! Той ти казва: ти цѣлиятъ день ходишъ, вждѣто трѣбва и не трѣбва, обикаляшъ тукъ-тамъ. Защо не се връщашъ дома си? Защо хойкашъ толкова? Ти ще му кажешъ: какъ съѣешъ да ми казвашъ така? Ами че неко си казва каквото иска! Ти се сипи и си кажи: чакай да видя, какво иска да ми каже Господъ днесъ чрѣзъ устата на моя възлюбенъ. Азъ казвамъ така: има възлюбени, които вършатъ волята Божия. Има възлюбени, които не вършатъ волята Божия. Има възлюбени, които сж добри и разумни. Има възлюбени, които не сж добри и разумни. Ако твойтъ възлюбенъ е разуменъ, той нѣма да ти каже, защо ходишъ да хойкашъ, но ще ти каже: азъ се безпокояхъ за тебе, обаче като те видѣхъ, успокоихъ се и се радвамъ много, че се върна въ къщи.

Жената — също. Докато мъжътъ го нѣма, тя дига шумъ, но като си дойде, казва: много се радвамъ, че дойде; бѣхъ започнала да се тревожа за тебе, но всичко ми мина вече.

Гледамъ нѣкои критикуватъ, казватъ: тия ученици не живѣятъ по Бога. Я ми кажете, какъвъ е вашиятъ идеалъ! Азъ ви казвамъ: има само единъ начинъ за живѣене по Бога. Като видя единъ ученикъ, да ми стане тъй приятно! Не съ погрѣшките, които трѣбва да видя въ него. Нѣма какво да го подозирамъ. Всѣки ученикъ си има една слаба страна. Нѣкой върви бавно, като охлювъ. Трѣбва ли да го осъждамъ? Ще го погала, ще му кажа: нѣма нищо. Той ще ми каже: сега азъ съмъ като охлювъ, имамъ врѣпатствия, ржцѣ нѣмамъ, крака нѣмамъ, но очитѣ ми съ високо. Единъ день, когато ми израстнатъ ржцѣтъ и краката, ти ще видишъ какъвъ ученикъ може да стане отъ мене! Сега да приведа този символъ. Когато единъ ученикъ разбере Правдата въ абсолютната смисълъ, неговитѣ ржцѣ съ израснали вече. Когато единъ ученикъ разбере Добродѣтелята въ абсолютната смисълъ, неговитѣ крака съ израснали вече, и той може да ходи. Това значи да имашъ ржцѣ и крака, и съ тѣхъ да разрѣшавашъ въпроситѣ. Сега ти си тъ-

женъ, животътъ ти се обезсмислитъ. Ами защо? Богъ е Любовь Свѣтътъ е плень съ благородни сърца. Не мислете, че само грѣшници има въ свѣта! Добритѣ хора въ свѣта прѣобладаватъ, тѣ господарствуватъ, но не се проявяватъ. Сега нѣкои казватъ: свѣтътъ е станалъ лошъ. Не, лошитѣ хора, въ сравнение съ добритѣ, сж по малко, но понеже тѣ се проявяватъ, то се виждатъ навсѣкждѣ и тѣхната миризма се разнася навсѣкждѣ. Добритѣ хора господствуватъ въ свѣта. Знаете ли това? Сега на васъ трѣбва да ви държа цѣла проповѣдь, да ви доказвамъ, че сте добри. Нѣкой казва: азъ съмъ толкова добъръ! Не, не казвай тѣй, но кажи: Богъ, който живѣе въ мене е добъръ и добродѣтеленъ. Единъ плодъ, който е почналъ да зрѣе на слънчевата свѣтлина, не може да бѣде лошъ. Една душа, въ която Богъ възражда своята свѣтлина, не може да бѣде лоша.

Сега, ние се намираме въ съборнитѣ дни. Всѣка година имаме съборъ. Какво нѣщо е съборътъ? Съборътъ може да го правятъ добритѣ и разумнитѣ души. Когато се събератъ лоши хора съборъ има ли? — Нѣма съборъ. Онѣзи, които живѣятъ въ Любовта, може да направятъ съборъ. Онѣзи, които живѣятъ въ Мъдростъта, може да

направятъ съборъ. Онѣзи, които живѣятъ въ Истината, може да направятъ съборъ. Онѣзи, които живѣятъ въ Правдата, може да направятъ съборъ. Онѣзи, които живѣятъ въ Добродѣтелята, може да направятъ съборъ. А онѣзи, които не живѣятъ въ тия добродѣтели, за тѣхъ никакъвъ съборъ не съществува. Следователно, щомъ живѣемъ въ закона на Любовьта, ние сме на съборъ.

Единъ день Богъ ще ви изведе отъ този свѣтъ и ще ви запознае съ онѣзи брата, които вие не знаете. Нѣкой нѣтъ искате да знаете, какво нѣщо е небето. Гуй считате за идеалъ. Постарали ли сте се да видите, какво нѣщо е небето, дали е мѣсто или състояние? Небето е общение на разумни същества, които живѣятъ въ единение, които се радватъ единъ на другъ, и които не могатъ единъ безъ другъ. Всички живѣятъ за едного, и единъ живѣе за всички. Понеже тѣ сж толкова разумни, то и тѣхната външна обстановка на небето е най-красивата, и тѣхното състояние е по възможность най-идеалното, което може да съществува. Общение на разумни души! Нѣма да правя нѣкакъв изводи да ви доказвамъ, че сте добри. Азъ зная, че всинца сте добри, но не сте проявили своята добродѣтель. Всинца сте разумни, но

не сте проявили своята разумност. Вие чакате, като онѣзи дѣца, по настроение, и казвате: ако имамъ настроение, ще го направя. Волѣтъ казва: „Азъ ще ора на господаря си когато ме бодне съ остенъ“. Това значи настроение, но то не е законъ на свободата. Ние трѣбва да правимъ доброто безъ настроение.

Та, днесъ сме събрани за какво? Азъ днесъ ви събрахъ само за едно правило. То е първото и най-важното правило. Когато ви дойде единъ братъ или една сестра въ къщи, които и да сж тѣ, като си излѣзатъ, да обърнете очитѣ си нагорѣ къмъ Бога и да кажете: Господи, много ти благодаря, че ми изпрати този братъ или тази сестра. Този день, недѣлниятъ, ви събрахъ само за това правило. Нѣма по красиво правило отъ него! У васъ има особ на философия. Като ви дойде нѣкой братъ, вие казвате: този братъ е дошълъ за пари при мене. Вие сте чудни! За пари дошълъ! Ами, ако онзи апашъ дойде въ къщата ти съ своя револверъ и ти каже: хайде, скоро отваряй! Скоро давай това-онова! И вие изваждате сандѣка си, давате каквото ви иска и казвате: слава Богу, че съ малко се разправихъ. Е, този братъ дошълъ безъ револверъ и ти казва: моля ти се,

братко дай ми нѣщо! Кое е по-хубаво, да дойде съ револверъ или безъ такъвъ? Не, въ закона на посѣщението най-първо има слѣдното нѣщо: ако единъ братъ е дошълъ по волята Божия, той нѣма да вземе нищо, той ще даде нѣщо. Който посѣщава той трѣбва да внесе нѣщо. Това е истинското посѣщение. Щомъ посѣтя единъ домъ, трѣбва да внесе нѣщо. Отивамъ ли да взема нѣщо, това не е посѣщение. Щомъ слънцето изгрѣва и ни посѣщава, какво прави то? — Дава ни своята свѣтлина и не взима нищо.

Днесъ искамъ да направите едно посѣщение по новото правило, безъ никакво изключение. Обезателно ще го направите, но не ви заповѣдвамъ. Азъ ви казвамъ сега какъ да направите посѣщението — съ двѣ вериги и съ товаръ, или безъ вериги, но съ товаръ, или безъ вериги и безъ товаръ. Може да изберете едно отъ тритѣ положения. Азъ всѣкога прѣдпочиталъ бозъ вериги и безъ товаръ. Та, казвамъ: отъ невидимия свѣтъ, отъ Божествения свѣтъ днесъ има издадена една заповѣдь до ученицитѣ: да направите едно посѣщение безъ вериги и безъ товаръ. Този день ще отивете само на едно мѣсто, а не на двѣ. На едного отъ васъ ще направите едно посѣщение. Сега

може да кажете: Какво иска да каже Учителътъ. Символично ли говори, какъ да Го разберемъ? — И буквално, и символично, и по смисълъ. Ще посѣтите днесъ нѣкого — нищо повече, Е, прѣдставете си сега, че ще направите едно посѣщение, или пъкъ на васъ ви направятъ едно посѣщение, Като дойде този приятелъ при тебе, ти ще излезешъ и ще си кажешъ: защо е дошълъ? Не. той ще остави нѣщо у васъ, и при това най-хубавото. Ще направите туй, което не сте правили до сега. Ще занесете най-хубавото нѣщо, което имате. Ако имашъ само една ябълка, нея можешъ да занесешъ, но най-хубавата.

И тъй, днесъ ще направите най-малкия опитъ. Ще направите едно посѣщение, дѣто обичате, дѣто се разбирате. Идущата седмица ще ви събере и ще ви почитамъ за посѣщението, което сте направили. Кждѣто искате може да отидете, било между приятели или външни, но посѣщение ще направите. Това е една задача. Да не направите така, обаче, че една сестра, запримѣръ, да я посѣтятъ 10 други сестри. Кждѣто отидете, за този день все ще бъдете пръвъ и послѣденъ въ този домъ. Ще гледате слѣдъ васъ да не дойде нѣкой другъ да развали работата, Не, все ще бъдете пръвъ и по-

слѣденъ. Като си отидете, ще гледате работата ви да е завършена и за васъ, и за вашия братъ или вашата сестра, които сте посѣтили. Тази задача е трудна дѣйствително, но може да се разрѣши. Трудниятъ задачи сж приятнитъ задачи въ свѣта. Тия трудности сж отзадъ, не сж отирѣдъ. Тѣ ще вр тласкатъ. Това е едно налѣгане. Ще имате налѣгане отзадъ, и колкото налѣгането е по-голъмо, толкова и движеието е по-голъмо, и обратно. Разбрахте ли правилото? Туй е свещено правило

Ние сме вече въ втората половина на годината. Правилата, които ще ви се даватъ за въ бъдеще, ще бждатъ отъ другъ характеръ. И тѣй, ще започнемъ отъ туй свещено правило, съ туй посѣщение. Но вне ще кажете: дали мога да го направя? Като го направите пѣкъ, ще си кажете: какъ го направихъ? Не се слушавайте! Като излѣзете отъ единъ домъ, дѣто сте направили посѣщението, не мислете какъ сте го направили. Слѣдъ залѣзъ слънце, когато блѣснатъ всички наши лампи по градоветъ, ще могатъ ли да се сравнятъ съ слънчевата свѣтлина? Не, това сж само залѣгалки. Ако тази ваша сестра, която посѣтите, е била тжжна, скръбна, животътъ ѝ се безсмысленъ, и слѣдъ като направите посѣщението тя се зарадва,

и като дойде друга нѣкоя, тя всё се радва, значи вие сте била първата. Този, който носи радостъ, миръ, той е първиятъ. А този, който отнема радостъ, мира, той е послѣдниятъ, който е дошълъ. Първиятъ трѣбва да донесе радостъ, миръ отъ Божественія свѣтъ. И тъй тѣзи посѣщения ставатъ. Ако днесъ се отворятъ така сърцата ви, вие ще направите сполучливо посѣщението си.

Сега, коя е моята скрита мисль, защо ви карамъ да направите това посѣщение? Азъ ви карамъ да направите този опитъ, защото днесъ отгорѣ ще ви посѣтятъ. Тия които дойдатъ отгорѣ да ви посѣтятъ, ще ви кажатъ: моля искаме да ни придружите да посѣтимъ поне единъ домъ, да видимъ какъ живѣятъ хората тукъ на земята! Ако направите това посѣщение, то ще бѣде Божествено защото само когато Богъ присѣтствува може да направите посѣщението. Човѣкъ не може да върши нѣкое добро дѣло, ако Богъ не присѣтствува въ него. Проявата на всѣка добродѣтель, проявата на всѣка Мѣдрость, Правда и Истина, всичко туй се дължи на Бога, Който дѣйствува въ насъ. И когато Той дѣйствува, ние трѣбва да се радваме, че Той е започналъ своето велико дѣло. Започне ли го, Неговото дѣло е завършено, защото нѣма по-голяма сила отъ Него.

И тъй, сега да ви кажа: тия приятели — екскурзианти отъ невидимия свѣтъ ще дойдатъ, ще направятъ едно посѣщение, и като се върнатъ назадъ, нека иматъ едно добро възпоменание за васъ. Тѣ помнятъ, и много нѣща помнятъ. Като дойдатъ единъ пѣтъ, тѣ ще дойдатъ и втори, и трети пѣтъ. Като дойдатъ, тѣ носятъ много хубави нѣща съ себе си. Писанието казва: „Дѣто е духътъ, тамъ е и свободата“.

И тъй, за васъ е потрѣбна една вътрѣшна обнова. Тѣй, както до сега сте вървѣли, то е било хубаво, но то е едно шаткаво положение, то е положение на двоумѣние, дали съмъ въ правия пѣтъ или не. дали ще бѣда спасенъ или не. Всичко това е падане — ставане, падане — ставане. Такъвъ е животътъ, но има нѣщо по-хубаво и по-красиво въ свѣта. Единъ день ще видите, какво нѣщо е Божието лице, къмъ което ангелитѣ отправятъ погледитѣ си. Виждали ли сте онова лице, на което сж написани всички велики добродѣтели? Виждали ли сте онази велика душа, отъ която изтича всичкото щастие, всичкото Блаженство въ свѣта? Ако единъ день бихте погледнали на това лице, вие бихте паднали съ лице къмъ земята и бихте казали: Господи, ние не извършихме Твоята воля.

Правила на разумния животъ.

Т. м.

Ще ви прочета отъ 18 глава на Матей, отъ 18-ти стихъ надолу.

„Истина ви казвамъ: каквото вържете на земята, вързано ще бжде на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бжде на небето“.

Вързване и развързване може да прави само разумниятъ човѣкъ. Само вѣщиятъ лѣкаръ може да лѣкува.

„Пакъ ви казвамъ, че двама отъ васъ, ако се съгласятъ на земята, за всѣко нѣщо, което би да попросятъ, ще имъ бжде отъ Отца моего, който е на небеса; защото дѣто сж двама или трима събрани въ мое име, тамъ съмъ азъ посрѣдъ тѣхъ“.

Значи, за да се даде прошение и да се отговори на това прошение, трѣбва да има най-малко двама души. Събирания между хората може да ставатъ само чрѣзъ закона на Любовта. По другъ начинъ събирания между хората не могатъ да ста-

дите подъ вашата смокиня, безъ да се плашите. Нѣма да има страхъ въ свѣта. Ще се ползвате отъ плодетѣ на вашия животъ. Всѣки ще мисли, ще разсъждава, ще се радва, ще живѣе, ще работи за Бога, ще има всички условия, всичко онова, което неговата душа пожелае. Той ще бѣде радостенъ и веселъ, и животътъ му ще има смисълъ. Този день е сега. Тогава нѣма да има стари, всички ще бѣдатъ млади. И 120 годишниятъ старецъ ще бѣде младъ, ще припка като младъ момъкъ, нѣма да има това набръчкано лице.

Разбрахте ли ме сега? Азъ не искамъ много да ме разберете. Като ме разберете малко, достатъчно е. Въ Божественния законъ, човѣкъ като се хване за нокета, върви. Божественото въ човѣка е въ състояние да промѣни цѣлия ходъ на нѣщата.

Бесѣда, държана на 24 августъ, 1924 г. — 6½ ч. с.

Правила на разумния животъ.

Т. м.

Ще ви прочета отъ 18 глава на Матей, отъ 18-ти стихъ надолу.

„Истина ви казвамъ: каквото вържете на земята, вързано ще бжде на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бжде на небето“.

Вързване и развързване може да прави само разумниятъ човѣкъ. Само вѣщиятъ лѣкаръ може да лѣкува.

„Пакъ ви казвамъ, че двама отъ васъ, ако се съгласятъ на земята, за всѣко нѣщо, което би да попросятъ, ще имъ бжде отъ Отца моего, който е на небеса; защото дѣто сж двама или трима събрани въ мое име, тамъ съмъ азъ посрѣдъ тѣхъ“.

Значи, за да се даде прошение и да се отговори на това прошение, трѣбва да има най-малко двама души. Събирания между хората може да ставатъ само чрѣзъ закона на Любовта. По другъ начинъ събирания между хората не могатъ да ста-

ватъ. Думата „събирание“ въ български езикъ не е толкова изразителна, но понеже нѣма друга по-добра дума, и съ тази минава.

Тогазъ пристѣпи Петъръ при Него и рече: „Господи, до колко пѣти, ако ми съгрѣши братъ ми, да му прощавамъ? До седемъ пѣти ли?“ Казва му Исусъ: „Не ти казвамъ до седемъ пѣти, но до 70 пѣти по седемъ“.

И прощаването става пакъ по закона на Любовта. Не можешъ да простишъ нѣкому, докато не го обичашъ, и докато не те обича. Ако нѣкой мисли, че може да прощава безъ любовь, лъже се. И онзи, който иска да го простятъ, трѣбва да иска да го простятъ по закона на Любовта. Въ нѣ отъ закона на Любовта прощение не може да има. Това категорически трѣбва да го знаете! По кармическия законъ, кой каквото върши, ще го намѣри, а Божествениятъ пѣтъ е законътъ на Любовта, чрѣзъ който кармата се смекчава. Значи, за хората на грѣха има само единъ начинъ, той е мелницата, а за хората на Божията благодатъ, това е растенето. Това сж два процеса. Ако си грѣшенъ, въ мелницата ще те турятъ, това е въ реда на нѣщата. Ако си праведенъ, въ земята ще те хвърлятъ.

„За това царството небесно е уподобено на човѣкъ царь, който поиска да прѣгледа смѣтката съ слугитѣ си. И когато начала да прѣсмѣтва, докараха му единъ длъжникъ отъ 10,000 таланта“.

Числото 10, въ този смисълъ, както Христосъ говори, не показва само колко е голѣмъ дългътъ, но то показва и единъ завършенъ цикълъ. Единъ човѣкъ не може да продължава своитѣ грѣхове задъ 10-тѣхъ. Повече отъ 10 пѣти не можешъ да грѣшишъ. Като направишъ едно прѣстъпление 10 пѣти, слѣдъ 10-ия пѣтъ вече ще те хванатъ.

„И понеже нѣмаше да ги плати, повелѣ господарьтъ му да продадатъ него, и жена му, и дѣцата му, и всичко, що имаше, и дългътъ да се плати. Падна, прочее, слугата, кланяше му се и думаше: Господи, имай търпѣние къмъ мене, и ще ти платя всичко. И смили се господарьтъ на тогози слуга, пусна го, и прости му заема“.

Това е отношението на Бога къмъ хората. Отъ тукъ се вижда, какъ Богъ прощава. Какви сж отношенията на хората помежду имъ, ще видите отъ това, какво прави този слуга, на когото господарьтъ прости дълга.

„Но щомъ излѣзе този слуга, намѣри едного отъ съслужителитѣ си, който му бѣ длъженъ 100 пенязи, улови го та го давѣше и казваше: плати ми това, що ми си длъженъ! Падна, прочее, съслужителтъ му на нозѣтъ му, молѣше му се и казваше: Имай търѣбие къмъ мене, и всичко ще ти платя. Но той не щѣше, но отиде, затвори го въ тъмница, доклѣ да плати дълга.

Често вие си задавате въпроса: защо между насъ ставатъ такива работи, защо Господъ не ни благослови? Какъ ще ни благослови? Ако вжтрѣ въ сърцето ти има една дисхармония, ако вжтрѣ въ умътъ има една дисхармония, ако вжтрѣ въ волята ти има една дисхармония, благословението не може да дойде. Ти може 100 пжти да посаждашъ на пжтя плодни дървета, но тѣ нѣма да изникнатъ.

„И като видѣха съслужителитѣ му това що стана, твърдѣ се наскърбиха; и дойдоха та казаха на господаря си всичко, що стана. Тогазъ го повика господарътъ му и каза му: Рабе лукави, всичкиятъ онзи дългъ ти простяхъ, понеже ми се примили. Не трѣбваше ли и ти да помилвашъ съслужителя си, както помилвахъ и азъ тебе? И разгнѣви се господарътъ му, и прѣдаде го на мъчителитѣ, доклѣ да заплати всичко, що му бѣ длъ-

женъ. Така и Отецъ мой небесни ще стори съ васъ, ако не простите отъ сърце на брата си прѣгрѣшенията му.

Въ този стихъ всички се спиратъ само върху физическата страна на онѣзи постъпки, които ставатъ въ живота. Физическиятъ прѣстѣпленія не сж толкова важни. Когато се говори за прѣстѣпленія, подразбиратъ се такива прѣстѣпленія, които човекъ извършва едновременно и въ третѣ свѣта.

Азъ слѣдя отъ редъ години, какви сж върванията на нѣкои отъ ученицитѣ. Тѣхнитѣ вървания не почиватъ на една здрава основа. Здрава основа наричамъ, когато единъ човекъ при всичкитѣ условия на живота не измѣня върванията си, не измѣня поведението си. Може да дойдатъ мъчнотии, може да дойдатъ изкушения въ живота, и клончетата на едно дърво може да се прѣвиватъ, може да опиратъ чакъ до земята, но ако това дърво, т. е. този човекъ не се прѣчупи, той има почва, има основа.

Сега азъ ще ви попитамъ: мислите ли вие, че сте най-важнитѣ личности въ свѣта, на които Цѣлото небе и Господъ трѣбва да обръщатъ внимание? Нѣкой пътъ вие си давате такава важность, че като се молите Богу и не ви се отговори, каз-

вате: какъ тъй! Не, молитвата е само потикъ на Любовта, а ти чрѣзъ насилие изисквашъ да ти се даде нѣщо. Това не е любовъ. Сега, въ свърѣ-
менитѣ християни има два вида молитви. Еднитѣ сж молитви на голѣма смѣлостъ. Воля трѣбва да има човѣкъ, да изисква, да настоява, тъй казва Писанието. А другитѣ молитви сж молитви на страхъ. Ние се молимъ за другитѣ, а тѣ се мо-
лятъ за насъ. Като че Господъ нѣма да слуша всѣки едного отъ насъ, като се помоли, ами ще трѣбва другитѣ да се молятъ за него. Това сж извратени понятия, които вѣрующитѣ иматъ.

Азъ говорѣя само за ученика. Той трѣбва да се подчинява само на закона на разумната Любовъ. Въ тази разумна Любовъ влиза едно отъ слѣднитѣ качества: ученикътъ жертвува всичко за Бога. Щомъ жертвува всичко за Бога, то не значи, че се отрича отъ живота. Той се отрича отъ своя животъ, а приема Божествения животъ. Сега нѣкой ще каже: какъ да се отрека отъ своя животъ? Нима мислите, че ако единъ вълкъ се откаже отъ своя животъ и възприема живота на човѣка, той изгубва своя животъ? Ами че ако този вълкъ всѣки день хойка по горитѣ и го прѣследватъ съ пушка, та може ли да се сравни живота му съ живо-

та на единъ човѣкъ? Вие не искате да се откажете отъ вашия животъ, но кажете ми, въ какво седи хубостъта на вашия животъ? Хубавото въ живота си ние ще го намѣримъ въ нѣкоя наша добра постѣпка, или въ нѣкое наше добро дѣло, което е произлѣзло отъ Любовта. Тамъ като дойдемъ, това е единъ оазисъ въ живота ни. Вие може да дадете нѣкому 10 или 20,000 лв., може да му направите една къща, но това още не е добро. Тѣзи пари, които давате, тѣ сж останали отъ баща ви, вие още не сте работили за тѣхъ.

За ученицитѣ има едно правило: когато дойде нѣкой да ти иска пари на заемъ, ти трѣбва да му дадешъ тия пари, които си изработилъ самъ. Нѣкой ти иска 150 лв. Ти трѣбва да работишъ най-малко 10 дни за тѣхъ, за да му ги дадешъ. Азъ мога да бръкна въ касата и да му дамъ и 100,000 лв., но ще си създамъ карма. Слѣдователно, добро е само това, което е излѣзло отъ нашиятъ ржцѣ. Затова, докато не се научите да работите и отъ труда си да давате, всичко друго направено не е добро.

Днесъ се проповѣдва едно учение на лѣнность. Майкага проповѣдва едно учение на дѣщеря си, казва ѝ: ти гледай да се оженишъ за нѣкой бо-

гатъ човѣкъ. Защо? — За да стане лѣнива. Батата проповѣдва на сина си едно учение, казва му: ти гледай да се оженишъ за нѣкоя богата мома. Защо? — За да стане лѣнивъ. Тѣ ще се ожениятъ и ще научатъ дѣцата си на сѣщото. Това е учение на паразитство. То е произлѣзло отъ паразититѣ. Ще каже нѣкой: азъ съмъ завършилъ своето развитие. Щомъ си завършилъ своето развитие, ти трѣбва да ъждешъ на небето, а не на земята. Щомъ си на земята, ще работишъ, а щомъ не искашъ да работишъ, ще отидешъ на небето. Работа наричамъ това, когато човѣкъ е свободенъ, нѣма букаи, работи съ ума си, работи съ сърцето си, работи и съ волята си. Волята, това е най-разумното нѣщо въ човѣка. Ако вие спазвате тия положения, ще може да работите разумно.

Сега, вие по нѣкой път се съединявате, за да вършитѣ търговия. Нѣкой ще дойде да те убѣждава да се съюзите: хайде да се сдружимъ, ние ще имаме голѣма печалба. Вие се съгласите, но видншъ, не мине много врѣме и изгубите 100 — 200,000 лв. Кой е виновенъ? — Лакомията. И онзи, който лѣже, е виновенъ, както и онзи, който вѣрва. И единиятъ, и другиятъ сѣ лакомии. Единиятъ казва: слушай, азъ зная, ще спечелимъ тол-

кова хиляди. Другиятъ му повърва. Като събератъ, казватъ: ти ме вкара въ тази работа. Не, ти ме вкара въ тази каша! Едно нѣщо искамъ отъ васъ: нѣма да работите за пари. Ще работите честно! Когато дойде нѣкой и ви каже: вземете тази работа, тя ще ви даде печалба 100⁰/₀ — не я приемайте! Дойде ли нѣкой и ви прѣдложи нѣкоя работа, като ви каже, че тя ще ви даде 10⁰/₀ печалба приемете я! Търсишъ ли много, ще изгубишъ. Азъ слѣдя и въ търговията. Всички лакомни търсовци все сж изгубили. Достатъчно е да имашъ 10⁰/₀ печалба. Искашъ ли повече, въ всичкитѣ си работи ще забатачишъ. Ако си музикантъ, но искашъ много да ти платятъ, ти ще забатачишъ, музикантъ не можешъ да станешъ. Ако си проповѣдникъ, но искашъ да ти се плати, ти ще забатачишъ, проповѣдникъ не можешъ да станешъ. Има нѣкои жени, които искатъ много отъ мъжетѣ си. Такава жена не може да стане жена. Нѣкой мъжъ сжщо иска много отъ жена си. Не, малко ще искашъ отъ жена си. Ако всѣка сутринъ тя взима легена и ти полива да се измиешъ, ти благодари на Бога, че и това с направила. Считай това нѣщо за привилегия и повече отъ нея прѣзъ деня не искай. Ако тя има готовността това да

зтори, ти ѝ благодари; повече тя не може да направи. Защото, нѣкои жени могатъ да кажатъ на мъжетѣ си: я слушай, вземи си легена тамъ и се измиѣ! Сега, нѣкоя сестра казва: е, азъ нищо не искамъ отъ мъжа си, азъ съмъ свободна, независна, нищо не му дължа. Не, азъ считамъ, че най-хубавото, което тя може да направи е да вземе легена и да полѣе на мъжа си. Красиво е това! Ще кажешъ: за това ли се оженихъ, да му поливамъ? Е, хубаво, той за това ли се ожени, да те облича? Не си говедо, не си волъ. Само тѣхъ така гледатъ. Турятъ имъ юларъ и хайде на нивата! Върнатъ се отъ нивата, свалятъ имъ юлара, вкаратъ ги въ дома и тамъ ги нахранватъ. Само говедата се гледатъ, а жена или мъжъ не се гледа. Ще изхвърлите тѣзи купешки форми отъ главата си — жена да гледа мъжа си, или мъжъ да гледа жена си. Една жена, като дойде въ дома на мъжа си, да му каже: азъ мога само да ти полѣя да измиешъ ржцѣтъ и лицето си, нищо повече! Това е 100%, което тя може да направи. Тѣй трѣбва да се прѣпоръча тя. Когато дойде нѣкой момъкъ да иска дъщеря ви, майката трѣбва да каже: моята дъщеря не може много нѣщо да направи, тя може само да ти полѣе. Ако си съгласенъ

на това, вземи я, ако не си съгласенъ, остави я, тя си е за насъ. А сега, като дойде младиятъ зетъ, майката казва: нашата дъщеря знае много нѣщо, тя знае кжща да върти, знае туй — онуй. „Е, празна Мара тжпанъ била!“ Младитѣ моми все кжщи уреждатъ, но до сега не съмъ видѣлъ нито една жена, която да знае кжща да урежда.

И тѣй, въ братството ще приложите този законъ. Азъ искамъ отъ васъ да вземете легена, малко водица и да полѣете на мжжетѣ си За единъ ученикъ туй е най-малкото, което трѣбва да направи.

Отъ кждѣ произтичатъ у насъ всичкитѣ погрѣшки? — Отъ многото изисквания. Ние изискваме много. Напримѣръ, ние изискваме всичкитѣ хора да бждатъ много добри. Но какво нѣщо е човѣкъ да бжде много добъръ? Ние изискваме всичкитѣ хора да бждатъ много любезни. Но какво нѣщо е човѣкъ да бжде много любезенъ? Азъ мога да накарамъ всѣки едного отъ васъ да бжде много любезенъ. Я вижте онзи бѣдниятъ човѣкъ колко е любезенъ прѣдъ богатия банкеръ! Любезенъ е той, но тази любезностъ е актѣорство; иска да вземе пари отъ него. Я вижте онзи, когото биятъ, какъ се моли, вика: баща да ми си, майка да ми

си, пусни ме. Азъ нѣма да забравя това! Да, ко-
това не е убѣждение. И съ васъ е така. Като пос-
тавятъ нѣкого на тѣсно, казва: азъ ще посветя
живота си въ служене на Бога, но като минатъ
мжчнотитѣ, казва: е, то сѣ глупави работи! И
слѣдъ туй вие ще си кажете, че нѣкои нѣща сте
ги надрасли, че тѣ не сѣ за васъ. Не, азъ ви
казвамъ, че поливането на ржцѣтъ никога нѣма да
отживѣе врѣмето си, никога нѣма да го надрасне-
те. И яденето пѣ този свѣтъ никога нѣма да го
надраснете. Ако нѣкой дойде и проповѣдва, че въ
този свѣтъ може безъ ядене и безъ пиене, това
не е право. Докато хората сѣ живи, ще ядатъ и
ще пиятъ. Какво ще ядатъ? — Хлѣбъ. Какво ще
пиятъ? — Вода. Ще питатъ нѣкои: какво трѣбва
да ядемъ? — Само хлѣбъ ще ядете, понеже само
хлѣбътъ се жертвува. Единственото растение, ко-
ето напълно, съзнателно се жертвува, това е само
житото. Сѣщо така се жертвуватъ ячемика, царе-
вицата. Крушитѣ, ябълкитѣ и другитѣ плодни дър-
вета само на половина се жертвуватъ. Тѣ каз-
ватъ: ще изядешъ само външното, а другото ще
посадишъ. Слѣдователно, ученикътъ трѣб-
ва да яде само онѣзи растения, ко-
ито отъ любовь сѣ пожертвували

своя животъ. Може да прослѣдите това и да видите резултатитѣ. Ако ядете месо, ще видите резултатитѣ отъ него. То не е пожертвувало своя животъ. Ако ядете сирене и други нѣкои храни, също ще укажатъ извѣстно влияние. И тѣ не сж пожертвували своя животъ. Може да ядете тѣзи храни, но тѣ не могатъ да създадатъ у васъ едно чисто тѣло, не могатъ да създадатъ у васъ единъ благороденъ умъ.

Сега, разбира се, като се подига въпроса за вегетарианството, подига се и въпросътъ, каква храна трѣбва да ядете. Азъ съмъ ви казалъ, че въ школата основниятъ законъ на яденето е Любовта. Споредъ туй правило, никой ученикъ нѣма право да седне да яде безъ Любовь. Ако нѣмашъ любовь въ сърцето си, не яжъ! Нѣмашъ ли любовь въ душата си, гнѣвенъ ли си малко, не яжъ! Стой и не яжъ до тогава, докато туй лошо разположение изчезне и придобиешъ разположение и благодарностъ къмъ Бога. Ако турите туй правило въ приложение, ще видите, какъ законътъ работи, и ще видите, дали ще има болести. Ние имаме право да ядемъ само въ закона на Любовта. Дойде ли Любовта, цѣлото небе отваря сърцето си, и докато то се радва, ти мо-

жешъ да ядешъ. Както една майка се радва, когато види, че дѣтето ѝ яде, така и всички ангели, всички други сжщества на небето се радватъ. Но когато седнемъ да ядемъ безъ любовь, небето затваря всичкитѣ си врати, и ние сме въ положение на прѣстѣпници.

Сжщиятъ законъ ще приложите и по отношение на доброто. Искашъ да направишъ добро, не го прави безъ любовь! За ученицитѣ давамъ слѣдното правило: дойде нѣкой да ти иска нѣщо. Не бързай да му дадешъ изведнѣжъ! Не изхвърляйте още вашитѣ стари правила, дръжете си ги, но приложите новитѣ, да видите какво ще ви дадатъ. Докато не дойде у васъ онзи вжтрѣшенъ любовенъ потикъ да дадешъ, не давай! Ама той може да ти каже: азъ искамъ, не мога да чакамъ! Който дойде съ насилие, той не е нито братъ, нито ученикъ. Когато дойдемъ до положение да дадемъ, всѣкога, вжтрѣ въ себе си трѣбва да изпитваме радость, че сме изпълнили волята Божия, защото ние не сме господари на нищо въ свѣта. Ти си овчаръ. Дойде нѣкой, каже ти: дай ми една овца! Ще си кажешъ: чакай, азъ ще се помоля, докато дойде Божественото въ мене, и като дойде то. тогава ще разбера да дамъ, или да не дамъ. Защо? — Защото този

Животъ на овцата не е мой. Ако дамъ тази овца съ любовь, тя ще отиде на мѣстото си, И този, комуто я дамъ, нѣма да я заколи.

Отъ какво произтича тази вътрѣшна натегнатостъ у васъ? Азъ я наричамъ приструвка. Забелезвамъ, у всинца ви има една приструвка, Нѣкой се мъчи да се покаже това, което не е. Ученикътъ трѣбва да бѣде крайно естественъ! Никаква приструвка! Приструвката иде много естествено. Даже и най-малкитѣ бубулечки се приструватъ. Въ тѣхъ има и приструвки и лицемѣрие. Положението на единъ ученикъ, обаче, трѣбва да бѣде много естествено, да нѣма никакви приструвки. Напримѣръ, запитватъ нѣкого: какъ си? Казва: азъ съмъ много добръ днесъ. — Не си много добръ. Най-първо, ти като синъ, излѣзе тази сутринъ отъ дома си и не даде цѣлувка на баща си, на майка си и казвашъ слѣдъ това, че си много добръ. Да, защото надигна толкова пари. Жената излѣзе, напусне мъжа си, казва: много добръ съмъ. Мъжътъ излѣзе, напусне жена си, казва: много добръ съмъ. Това сѣ празни думи. Христосъ казва: „За всѣка празна дума ще се даде отвѣтъ“. На ученика не се позволява да говори празни думи! Като кажешъ, че си много добръ, то значи, че си по-долу

изпълнители на волята Божия. А сега, напримѣръ, нѣкой отъ васъ се събератъ съ единъ правосла-
венъ и не могатъ да се разбератъ. Но азъ виж-
дамъ, че и много брата отъ туй братство нѣматъ
допирни точки. Сега мислите ли, че Богъ е човѣкъ?
Вие казвате: каквото Учителтъ каже. Добрѣ, Учи-
телтъ казва: „Я стани ти, Иване, и си кажи уро-
ка!“ Стане Иванъ, не го знае. „Я ти стани, Дра-
ганчо!“ Става той, не го знае. Е, дигне този-онзи,
никой не си знае урока. Казватъ: втори пѣтъ ще
го научимъ — повтарятъ го. Да допуснемъ, че вто-
рия пѣтъ $\frac{3}{4}$ отъ ученицитѣ го знаятъ, а $\frac{1}{4}$ не
го знаятъ. Мислите ли, че вие, които не знаете
урока си може да го вземете отъ другитѣ? Има
нѣщо, което не може да се вземе на заемъ. То е
знанието. Знанието самъ трѣбва да го придобиешъ.
То е такова нѣщо. И Любовта също, на заемъ
не се взима, на заемъ не се дава. Нѣкой казва:
азъ искамъ да ме любишъ. Да те любя ли? На
какво основание? Любовта не признава никакъвъ
законъ. Онзи, който иска да го любятъ е лошъ
човѣкъ — нищо повече. И всичкитѣ прѣстѣпления
произтичатъ отъ тамъ. Любовта съществува като
единъ факторъ, като една срѣда, въ която ние
живѣемъ. Тя се проявява цѣлокупно. И ние каз-

вие, че Богъ е Любовь. За Божията Любовь нѣма
 никакви граници, но както на свѣтлината можемъ
 да туримъ граници, така и на Любовта можемъ
 да туримъ граници, да се не проявява. Слѣдова-
 телно, нѣма да изисквашъ да те обичатъ, но ще
 прѣмахнешъ всички прѣпятствия, за да се прояви
 Божията Любовь въ тебе. И когато ти проявишъ
 своята любовь къмъ другитѣ, тогава и тѣхната
 любовь ще се прояви къмъ тебъ. Богъ очаква на-
 шата любовь. Защо? — Защото Той първо ни е
 възлюбилъ. Богъ е изпратилъ Своята Любовь къмъ
 насъ, и всѣки може да я прояви. Любовта любовь
 ражда! Често вие казвате: Учителтъ не ме обича.
 Вие говорите една лъжа. Така казватъ много се-
 стри, много братя, много отъ ученицитѣ. Това е
 една квадратна лъжа. Азъ съмъ я слушалъ много
 пѣти и казвамъ: отъ такива ученици нищо не може
 да стане. Чудно! — не ви обича Учителтъ. Нѣкой
 учителъ казва: ученицитѣ ми не ме обичатъ. Това
 е другата лъжа. Учителъ, който очаква да го оби-
 чатъ ученицитѣ му, не е на правъ пѣтъ. Той трѣб-
 ва да изпълни закона на Любовта, т. е. да из-
 пълни волята Божия. За мене най-важно е волята
 Божия. Волята Божия, това е най-красивото! Нѣма
 по-красиво нѣщо отъ красивия свѣтъ! Нѣма по-
 красиво нѣщо отъ Божествената Любовь!

Сега вие мислите все дребнави работи, все сте неразположени духомъ. Азъ зная, че всѣко неразположение крие едно прѣстѣпление въ сърцето. Всички неразположения на хората днесъ произтичатъ отъ прѣстѣпления, които сж извършили спрямо душитѣ си. Нѣкой казва: ужасно съмъ неразположенъ. Защо си неразположенъ? — Прѣстѣпление си извършилъ. Мъчишъ се. — Прѣстѣпление си извършилъ. Туй прѣстѣпление може да е съзнателно, може да е и несъзнателно, но то е прѣстѣпление. Задъ всѣко едно прѣстѣпление седи едно мъчение. Тѣй седятъ истинскитѣ факти въ свѣта. Когато дойде страданието въ умния ученикъ, той знае защо идва, и ще се стреми да отмахне причинитѣ на това страдание. Защо страдаме? — Защото туряме прѣпятствия на Божествения Духъ, Който живѣе въ насъ, ограничаваме Бога въ себе си. И Той, за да ни накара да бъдемъ послѣдователни въ живота си, ни причинява страдания — иска да ни застави да вървимъ въ правия пѣтъ. Ето защо страданията идватъ отвжтрѣ.

Сега, нѣкои говорятъ за Любовта. Любовь, която може да произведе умраза, любовь ли е? Храна, която може да произведе болестъ, храна ли е? Вода, която като пиешъ увеличава жаждата

ти, вода ли е? — Не е. Пари, които се даватъ и не могатъ да ти услужатъ, пари ли сж? — Не сж. Азъ бихъ желалъ между васъ да има образци на искреностъ, чистосърдечие. Знаешъ ли какво значи една такава душа! Искрена, чистосърдечна душа! Гледамъ нѣкой отъ васъ, погледне, но погледътъ му не устоява, веднага сваля очитѣ си. Погледне ме нѣкой, скрие се. Ако азъ съмъ една хубава, красива картина, ще оставя да ме гледатъ хората, туренъ съмъ на показъ. Ако азъ съмъ единъ прѣстѣжникъ и хората ме гледатъ, казвамъ: такава е волята Божия, нека ме гледатъ! Ама прѣстѣжникъ съмъ билъ! Нищо, гледайте ме, вземете образецъ отъ менъ. Ако пъкъ азъ съмъ единъ образецъ на Любовта, ще кажа: гледайте ме, вземете примѣръ отъ мене!

Ние сега искаме да вървимъ по стѣпките на Бога, на тази велика Любовъ. Нѣма по-красиво нѣщо отъ това! И туй красивото въ насъ, то е изражението на Бога. Обаче, всичко това ние забравяме, забравяме, че сме излѣзли отъ Бога и си казваме: само Богъ ли може да се прояви? И азъ мога да се проявя. И тогава ние минаваме за много красиви, за много гениални, за много умни хора, и каквото искаме, направяме.

Сега вие ще кажете: всички тия нѣща ние сме слушали, но кажете единъ лесенъ пѣтъ за Любовта! Е, щомъ искате лесния пѣтъ, ще дойдете при мене, азъ имамъ една оканица, ще ви налѣя отъ нея тѣй, както виното се налива, и ще се свърши работата. Но туй, което се налива, то се и изпразва. Виждали ли сте онѣзи магнетически стрѣлки, като се прѣкарва прѣзъ тѣхъ токъ, какъ се намагнетизирватъ? Да, намагнетизирватъ се, но слѣдъ време изгубватъ туй си свойство. Туй магнетно свойство не е като у единъ изворъ, да изтича постоянно.

Сега азъ ви говоря върху този въпросъ, за да ви избавя отъ външни влияния. Вие всички се влияете отъ свѣта. Дойде при мене една сестра, която ходила въ странство и ми казва: е, това чужденцитѣ сж идеални хора, любезни. Идеални хора били! Не е така. Германцитѣ били идеални хора. Англичанитѣ, американцитѣ били идеални хора. Зная ги азъ, Тѣ и за насъ като пишатъ казватъ, че сме били идеални хора. Да, идеални сме. Идеалнитѣ хора въ Англия, това сж бобъ на зърно! Идеалнитѣ хора въ Америка, това сж бобъ на зърно! Идеалнитѣ хора въ Германия, това сж бобъ на зърно! Идеалнитѣ хора сж малцина. Не е

достатъчно само да сж по форма добри, но по постъпки да сж тъй както Богъ иска. И тогава въ вашия умъ се заражда мисълта: е, ако сж малцина идеалнитѣ хора, тѣ трѣбва да живѣятъ само на небето. Небето е създадено и за много хора, и за малко хора. Добритѣ хора, макаръ и на земята да живѣятъ, трѣбва да търпятъ, тѣ знаятъ, че всичкитѣ хора единъ день ще станатъ идеални, то е въпросъ само на врѣмето. Въ дадения случай, за насъ важи всѣки единъ да стане идеаленъ. То е смисълътъ на живота. Щомъ станете идеални, въ вашия умъ и въ вашето сърце ще бжде поставенъ онзи великъ законъ на Любовта, чрѣзъ който може да работите. Трѣбва да бждете разумни, да работите за вашитѣ ближни. Мислите ли, че онази майка, която трѣбва да роди едно дѣте, не трѣбва да има знания? Ами че за да можешъ да прѣобразишъ естеството на своята дѣщеря, трѣбва да знаешъ какъ да прѣобразишъ това естество.

Сега, мнозина сж ми давали съвѣти какво трѣбва да правя, какъ трѣбва да постъпвамъ. Азъ имамъ цѣла книга, въ която съмъ записалъ съвѣтитѣ, които сж ми давали. Казватъ: тъй трѣбва да направя Учителътъ, този трѣбва да изпжди, онзи да изпжде, че да прѣчисти братството. Че

това не е леща да го прѣчистишъ! Чистенето, това е едно велико изкуство! Само Любовта може да те очисти. Само Мъдростата може да те очисти.

Ученицитѣ на новото учение мислятъ, че това учение нѣма приложение въ живота. Въ новото учение ще държитѣ онѣзи методи, които природата има. Когато природата иска да искара старото месо, тя не го изхвърля изведнѣжъ, а работи отдолу, отвътрѣ. Тя държи старото месо отгорѣ, а отдолу туря ново, и когато новото единъ день може да издържи, изхвърля вече старото. Вие може да имате стари навици, които нищо не струватъ, но гледайте да създадете нови навици, които да измѣстятъ старитѣ. Но, ако нѣмате нито единъ новъ навикъ, по-добрѣ си дръжете старитѣ, макаръ и лоши навици. Лошиятъ навикъ е за прѣдпочитане, отколкото никакъвъ.

Тия нѣща, които сега говоря сж повтаряни, но тѣ не сж влѣзли въ съзнанието ви. Нѣкой цѣтъ Божественитѣ думи ви засѣгатъ механически, а нѣкой цѣтъ ви засѣгатъ органически. Всѣка една Божествена дума трѣбва да влѣзе въ съзнанието ви.

Да допуснемъ сега, че вие сте болни, имате нѣкаква болка въ краката си, имате ревматизмъ.

Вървите изъ пѣтя и кудате. По едно врѣме виждате, че двѣ мрави се давятъ. Защо сте видѣли тѣзи двѣ мрави? Ако впе се спрете да разтървете тия двѣ мрави и слѣдъ това станете, ще видите, че болестъта отъ крака ви е изчезнала, нѣма я. Господъ ти казва: „Причината на твоята болка е въ тѣзи мрави. Видишъ ли ги? Не бѣди лакомъ като тѣхъ“. Защо него день кудашъ? — Ти мислишъ да направишъ едно прѣстѣпление, но Господъ ти казва: „Виждъ тѣзи мрави, тѣ сж вѣтрѣ въ тебе. Разтърви ги, и болката ще ти мине“. Нѣкой пѣтъ отивашъ нѣкъдѣ, коремътъ те боли, но виждашъ, че двѣ сестри се скарали, дърпатъ се помежду си. Ако ти вземешъ участие въ тѣхния споръ, коремътъ ти нѣма да те отболи, но ако влѣзешъ между тѣхъ и ги примиришъ, коремътъ ще те отболи, затова те пратиха между тѣхъ. И Писанието казва: „Гледайте, като се хапите единъ другъ, да не заболѣете“. Защо мнозина отъ васъ заболѣватъ? — По тази причина именно, скарватъ се. Ние трѣбва да гледаме въ нашето общество да нѣма никакви болести. Болеститѣ, нещастията и даватъ все отъ неспазване Божия законъ. Тѣзи нѣща сж провѣрени отъ хиляди години. Вие казвате: туй е казано много пѣти, но тази работа тѣй ще си върви. Нѣма да върви тази работа тѣй.

Сега, 923 и частъ отъ 924 години ние ги свършихме, Кажете ми, какъ мислите да прѣкарате 924 г. и частъ отъ 925 г., пакъ по старому ли? Не бързайте да ми отговорите! Попитайте се вътрѣ въ себе си! Нѣкои ще ми кажатъ, че ние искаме да се изправимъ. Това не зависи отъ васъ. Единствениятъ отговоръ азъ мога да дамъ за себе си. Ако ме попитатъ, азъ ще кажа: напълно ще изпълня волята Божия, ще се съединя съ Него, ще бъда послушенъ, и каквото Богъ е вложилъ вътрѣ въ мене, това ще направя. Ще постѣпя споредъ своята разумность.

Послѣ, азъ искамъ да извадя отъ васъ друго едно заблуждение. Има нѣща, които даромъ не се даватъ. Човѣкъ по благодатъ се спасява, но по благодатъ не се усъвършенствува. Има нѣща, които на заемъ не може да ги дадете. Ти не можешъ да дадешъ на заемъ твоя умъ. Ти не можешъ да дадешъ на заемъ твоето сърце. Ти не можешъ да дадешъ на заемъ твоята воля. Ти не можешъ да дадешъ на заемъ твоята душа и твоя духъ. По никой начинъ не можешъ да ги дадешъ на заемъ. Ако би далъ на заемъ своя умъ нѣкому, ти би извършилъ най-голѣмото безумие.. Отъ силата на своето знание което си

придобилъ, ти можешъ да покажешъ начинъ, какъ си го придобилъ, какъ е станало твоето растене, но нѣма да го извадишъ и дадешъ другому. Нѣкой казва: нали трѣбва да се пожертвуваме? Кое се жертвува въ този свѣтъ? — Само физическото може да се жертвува. Азъ мога да дамъ една къща, една дреха, но същественото въ мене, моята добродѣтель, не мога да я дамъ на заемъ. Схващате ли дълбоката мисль? Има нѣща, които не могатъ да се дадатъ на заемъ.

Друго заблуждение, въ което изпадате е слѣдното. Дойде нѣкоя сестра или братъ при васъ, и ти почвашъ да се сравнявашъ, той ли е по-добъръ или ти, той ли е по-уменъ или ти. Това е най-глухавото! Ако искашъ да се сравнявашъ съ нѣкого, сравнявай се съ единъ ангелъ или съ единъ адептъ, но какво можешъ да се сравнявашъ съ твоя съученикъ? Запримѣръ, той може да знае по-добрѣ математиката, но ти ще знаешъ историята повече. Той знае да свири на цигулка, но ти можешъ да дигашъ единъ чувалъ отъ 100 кгр. на гърба си. Слѣдователно, въ какво е прѣимущество му? Той ще свири на цигулка, но чувалътъ не може да дига. Щомъ дойде до чувала, той казва: моля ти се, помогни ми да го дигна! Дойде ли

до цигулката, той я взима и започва да свиря. За другъ нѣкой казвате: той е ясновидецъ. Е хубаво, какво има въ ясновидството, което може да го подигне? — Ясновидството е само въведение. Този който е ясновидецъ трѣбва да бѣде мъдрецъ, да употрѣби на мѣсто своето ясновидство. Ако той може да употрѣби туй ясновидство само за зло, какво прѣимущество има въ него? Слѣдователно, дарбитѣ иматъ смисълъ само въ една душа, която е съвършена. Душата трѣбва да бѣде съвършена всѣки моментъ въ своитѣ дѣйствия. Има съвършенство въ дѣйствия, има съвършенство и по естество. Въ стремекитѣ си, въ всички свои постъпки, азъ трѣбва да бѣда съвършенъ, всѣкитѣ си енергии азъ трѣбва да насоча къмъ една и съща посока.

(Учителтъ се обръща къмъ стенографитѣ и казва:) Тѣзи сестри и този братъ, които пишатъ тукъ, какво придобиватъ? Тѣ на книга сж го нашили, но вътрѣ не сж го нашили. На книгата става много лесно. Вижъ, написахме го, казватъ, каквото каза Учителтъ, всичко е схванато. Не е схванато въ ума вътрѣ не е написано, въ сърцето не е написано. Казвате: азъ разбрахъ Учителя. Да, разбрали сте ме толкова, колкото тѣ. На

книгата е написано, много добръ е разбрано тамъ, но важно е, дали е разбрано въ ума, въ сърцето. Тѣзи слова сж Божествени, и Господъ изисква отъ васъ да ги имате не на книга, но да сж написани въ сърцата, и въ умоветъ ви. Нѣкой отъ васъ казва: чакай да ти кажа азъ, какво казва Иоанъ въ 4 чл. 6 стихъ: „И тамъ имаше кладенецъ Якововъ. Исусъ, прочее утруденъ отъ пъть, седѣше така на кладенеца; а часътъ бѣше около шестъ. Идва нѣкоя си жена отъ Самария да начерпи вода. Казва ѝ Исусъ: дай ми да пия! Казва му жената самарянка: „Какъ, ти, който си юдеинъ, искашъ за пиене отъ мене, която съмъ жена самарянка?“.

Е, знаешъ ли защо Христосъ седѣше на кладенеца? — Трѣбваше да дойде тази жена тамъ, да каже Христосъ нѣколко думи, защото, ако не бѣше тя, нѣмаше да ги чуемъ. Мислите ли сега, че това е право тълкувание? Христосъ е дошълъ при този кладенецъ да си поразсхвада, а тази жена идва случайно и завързва съ Христа единъ много обикновенъ разговоръ. Не е много важенъ този разговоръ. Христосъ седналъ до кладенеца. Какво прѣдставлява кладенецътъ? — Кладенецътъ е човѣшкото сърце. Ти можешъ да дойдешъ до

кладенеца и да го видишъ. Христосъ ѝ каза: „Моля ти се, понеже азъ съмъ пѣтникъ. ти имашъ вѣжа, дай ми малко отъ твоята водица“! Защо иска Христосъ отъ нашата водица? — Да види какъвъ е нашиятъ животъ.

И тази жена казваше на Христа: „Какъ смѣешъ да говоришъ съ мене, не знаешъ ли, че не е позволено на юдеинъ да говори съ самарянка“?

Туй не е разбиране на въпроса. Христосъ взима поводъ отъ тия нейни думи, за да ѝ обясни дълбоката истина. Като ви тълкувамъ тази истина, за мене е важно, дали като дойде Христосъ ще Му дамъ отъ моята вода, до колко съмъ приложилъ туй учение въ живота си, т. е. до колко моето и Божието съзнание сж въ съприкосновение. До колкото съмъ приложилъ туй учение, до толкова моето съзнание може да бѣде въ съприкосновение съ Божието съзнание.

Азъ ви гледамъ по нѣкой пѣтъ, вие сте само въ съмнѣния свѣрзани. Какво е съмнѣнието? — То е признакъ на невѣжество. Нѣкой пѣтъ вие казвате: Учитѣльтъ направи една погрѣшка. Не, не знаешъ, дали съмъ направилъ погрѣшка. Азъ съмъ Учителъ, хвана единъ ученикъ, каза му: ти си взелъ паритѣ на едни-кого си. Дай му ги! Не, не

сѣмъ ги взелъ. Хващамъ ржката му, извивамъ я и казвамъ на другия ученикъ: вземи си паритѣ! Казвашъ: ами защо съ насилне, а не съ любовь? Дѣйствиувамъ съ любовь, той не взима отъ дума, а паритѣ трѣбва да излѣзатъ отъ джоба му. Но който начпнѣ сж влѣзли, по този начинъ трѣбва да излѣзатъ. Питамъ сега: тази постжпка права ли е или не е права?

Сега другото положение. Да допуснемъ, че този ученикъ нѣма ржцѣ, нѣма крака и седи. Азъ брѣкна въ джоба му, за да извадя паритѣ. Има ли въ това нѣщо противорѣчие? — Нѣма. Какъ влѣзоха тия пари въ джоба му, като нѣма ржцѣ и крака? Значи другъ ли е турилъ въ джоба му. Ако единъ ги туря, другъ има право да ги извади. Единъ параходъ, който се товари въ България и отива за Англия, кой ще го разтоварва тамъ? — Английскитѣ хамали. Питамъ: гдѣ е тукъ прѣстжплението, че не го разтоварватъ бѣлгарски хамали, а английски? Между тия параходи има договоръ. Бѣлгарскитѣ хамали ще го натоварятъ, а английскитѣ ще го разтоварятъ. Всѣка добра постжпка се познава по свойтѣ крайни резултати. Ако има зло въ свѣта, то се дължи на незавършени работи. Има зло въ свѣта, ко-

ето само по себе си не е зло. Прѣдставете си, че азъ съмъ слуга при единъ господарь, който има много хубави чинии отъ най-чистъ, най-финъ фарфоръ. Азъ единъ день нося тия чинии и изпусна една отъ тѣхъ, счупя я. Има ли нѣкакво морално прѣстѣпление въ това? Нѣма. Чиниитѣ сж човѣшки изобрѣтения. Не ето отъ гдѣ ще дойде грѣха. Ако азъ се уплаша, ще прибѣгна до лъжата и ще кажа: азъ не счупихъ чинията. Грѣхътъ идва съ лъжата. Азъ трѣбва да кажа: счупихъ една чиния и ще я купя. Слѣдователно, въ свѣта има постѣпки, които не носятъ никакви морални послѣдствия.

Тамъ, въ края на 18-та глава се казва: „Ако не изпълнимъ волята на нашия Отецъ споредъ закона на Любовта, Той ще постѣпи съ насъ тѣй, както ние постѣпваме съ своитѣ ближни“. Мислите ли, че ако ви убие единъ обикновенъ човѣкъ или единъ царски синъ, че ще има нѣкаква разлика? За убития е едно и сжщо, дали царскиятъ синъ го убива или нѣкой простъ селянинъ. Нѣкой казва: азъ направихъ едно прѣстѣпление, но за да изкупя нѣкого. Не, не, свѣтътъ съ прѣстѣпления не се изкупва! Казвате: може нѣкой пѣтъ прѣстѣплението да служи като едно

изкупление. Не, въ Божия законъ не е така. Богъ не иска дѣла на прѣстѣпления.

Друго положение. Вие не можете да надмогнете злото въ свѣта. Нѣма никаква сила, която може да го надмогне, освѣтъ доброто. Единствената жива сила, която може да тури граница на злото, това е доброто, понеже доброто е по-силно отъ злото. Не положите ли доброто като основа, всичкитѣ ви усилия ще отидатъ на празно.

Сега, прѣзъ тази година, която още не е довършена, трѣбва да работите съзнателно. Отъ толкова години вие търсите Господа. Нали? Нѣкои отъ васъ сте приемали Неговата свѣтлина, но тази свѣтлина се явява и изчезва. Божествената свѣтлина у васъ не е още непрѣривна. Нѣкой казва: азъ намѣрихъ Господа, но слѣдъ нѣколко дни го гледамъ, той е духомъ неразположенъ. Отпадате ли духомъ, не сте намѣрили още Господа. Божествената свѣтлина е непрѣривна. Явяването на тази свѣтлинка у васъ е само единъ проблескъ отъ Божествената свѣтлина, която прониква въ сърцето и ума ви. Вие още не сте добили онѣзи методи, чрѣзъ които Божествената свѣтлина да е постоянна. Божествената свѣтлина трѣбва да бѣде постоянна. Това е стремѣжътъ ви. Щомъ Божестве-

ниятъ Духъ е у васъ, тогѣва много лесно ще се смѣнятъ всички неразположения, които имате, и лесно ще оправяте вашитѣ работи.

Сега, хармонията въ тази школа не може да се създаде по закона на насилието. Хармонията всѣкога произтича само отъ закона на Любовта. И азъ, отъ толкова години проповѣдвамъ не обикновената любовъ, а абсолютната Божия Любовъ. Въ школата азъ имамъ нѣкои ученици, които ме надминаватъ въ нѣщо. Тѣ сж два вида, двѣ категории ученици. Първата категория ученици сж тия, които като отидатъ нѣкъдѣ на гости, искатъ да имъ постелятъ чисти чаршафи, казватъ: ние спимъ на легла съ чисти чаршафи, дѣто никой не е спалъ на тѣхъ. Освѣнъ това, вие трѣбва да знаете, че ние сме вегетарианци, мазнини не ядемъ, ние сме особени хора. Заповѣдватъ тия ученици, даватъ разпореждания. Въ туй отношение тия ученици ме надминаватъ.

Втората категория ученици сж тия, които, като отидатъ нѣкъдѣ на гости, казватъ: ние постимъ днесъ, не искаме нищо да ядемъ, да пиемъ, не искаме да ви правимъ никакво главоболие. Такова разпореждане имаме. Този човѣкъ си казва: блазѣ на тия хора! Но той си мисли, казва си:

Учительтъ имъ яде, ученицитѣ не ядатъ. Въ туй отношение тия ученици ме надминаватъ.

Хубаво, щомъ нѣкой иска да спи на чисто легло, той трѣбва да си носи чаршафитѣ. Искане да яде чиста храна. Той трѣбва да си носи ориза и житцето и самъ да си го вари. Това значи, че почистъ човѣкъ отъ него нѣма. Щомъ позволявамъ другъ да ми вари храната, тя е опетнена вече. Азъ самъ трѣбва да си варя ориза, житото. Самъ трѣбва да си постиламъ леглото, самъ трѣбва да си изпирамъ чаршафитѣ. Постилатъ ли го другитѣ, отиде та се не видѣ. Не, слушайте, азъ съмъ по-умень отъ васъ. И азъ спя на чисто легло, но спя само на леглото на Любовта. Като влѣза въ нѣкоя къща, азъ питамъ: вашето легло изтъкано ли е отъ Любовта? — Не е изтъкано. — Тогава, извинете ме, моятъ грѣбъ е толкова деликатенъ, че ако лежа на вашето легло, ще се стопя. Въ туй отношение, азъ бихъ желалъ, всинца да спите само на леглото на Любовта! Ами че когато ти постелятъ чисто легло, седналъ ли си да благодаришъ на Бога за това чисто легло? Усѣщашъ ли въ този моментъ, че си примиренъ съ Бога, че си примиренъ съ цѣлия свѣтъ? Имашъ ли туй съзнание, че си изпълнилъ волята Божия? Можешъ ли

да кажешъ: Господи, дай ми такава съзнание, че утрѣ, като стана, да мога пакъ съ същия устремъ да изпълня Твоята воля? Можешъ ли да се радвашъ, че си изпратенъ на земята, за да изпълнишъ волята Божия?

Въ живота ви има много мъчни въпроси, които трѣбва да се разрѣшатъ тукъ въ школата. Тия въпроси сж между жени и мъже, между майки и дѣщери, между бащи и синове, между братя и сестри и между ученицитѣ. Тия въпроси могатъ да се разрѣшатъ само по единъ начинъ, а именно: да прѣстанете съ вашитѣ съмнѣния! Истината, която азъ ви проповѣдвамъ прѣдъ мене е ясна като слънцето. Сега азъ нѣма да ви казвамъ, че говоря съ Господа. Това е физическо, но ви казвамъ, че тия принципи, които ви давамъ, сж опитани, въ тѣхъ нѣма абсолютно никакво изключение Правилата, които ви давамъ, може да ги приложите безъ никакво изключение. Тѣ сж опитани не само отъ мене, но тѣ сж опитани още въ миналото отъ всички напръднали същества, които днесъ ги прилагатъ. Тѣ сж Божествени начала, които ще се опитатъ и отъ ония, които ще дойдатъ за въ бъдеще. Като приложите тия правила, тѣ ще ви дадатъ резултати. Може да кажешъ тъй: азъ днесъ съмъ по-

добрѣ. Кажешъ ли така, ще ти дойде нѣкое не-
щастие. Тѣкмо се подигнешъ отъ леглото и кажешъ:
азъ съмъ вече здравъ. Кажешъ ли така, ще се
разболѣешъ. Ами че ти си здравъ! Нѣма защо да
казвашъ така. Щомъ си въ Бога, ще кажешъ: азъ
живѣя въ Бога, и въ Бога има пълна хармония.
Щомъ живѣешъ въ Бога, нѣма да казвашъ, че си
сиромашъ. Живѣешъ ли въ Бога, имашъ богатство.
Нѣкой ще каже: защо Богъ не ми изпрати пари?
Ами че Богъ не е касиеръ та да ти изпраща пари!
Какъ? Нашитѣ пари сж боклукъ! Когато ти потрѣб-
ватъ пари, ще поискашъ разрѣшение отъ невиди-
мия свѣтъ да вземешъ кола, на която да натова-
ришъ паритѣ, и слѣдъ това невидимиятъ свѣтъ
ще ти покаже пътя, по който ще минешъ, за да
не се разнася тѣхната миризма. Като дойде въпросъ
до Божиата църква, тя отъ никакви пари не се
нуждае! Божественото учение не се нуждае отъ
никакви пари! Това трѣбва да знаете. Ако оти-
дешъ нѣкждѣ да проповѣдвашъ и вземешъ пари, ще
си затворишъ носа и ще кажешъ: по необходимостъ
взимамъ тѣзи пари, за нивата ми трѣбва торъ, но
за дѣлото Божие нѣма нужда отъ никакъвъ торъ.

Христосъ казва: „Не взимайте нито кесия,
нито тържикъ!“ Кесията, това е сърцето ти. Значи,

добрѣ. Кажешъ ли така, ще ти дойде нѣкое не-
щастие. Тъкмо се подигнешъ отъ леглото и кажешъ:
азъ съмъ вече здравъ. Кажешъ ли така, ще се
разболѣешъ. Ами че ти си здравъ! Нѣма защо да
казвашъ така. Щомъ си въ Бога, ще кажешъ: азъ
живѣя въ Бога, и въ Бога има пълна хармония.
Щомъ живѣешъ въ Бога, нѣма да казвашъ, че си
сиромашъ. Живѣешъ ли въ Бога, имашъ богатство.
Нѣкой ще каже: защо Богъ не ми изпрати пари?
Ами че Богъ не е касиеръ та да ти изпраща пари!
Какъ? Нашитѣ пари сж боклукъ! Когато ти потрѣб-
ватъ пари, ще поискашъ разрѣшение отъ невиди-
мия свѣтъ да вземешъ кола, на която да натова-
ришъ паритѣ, и слѣдъ това невидимиятъ свѣтъ
ще ти покаже пътя, по който ще минешъ, за да
не се разнася тѣхната миризма. Като дойде въпросъ
до Божиата църква, тя отъ никакви пари не се
нуждае! Божественото учение не се нуждае отъ
никакви пари! Това трѣбва да знаете. Ако оти-
дешъ нѣкъдѣ да проповѣдвашъ и вземешъ пари, ще
си затворишъ носа и ще кажешъ: по необходимостъ
взимамъ тѣзи пари, за нивата ми трѣбва торъ, но
за дѣлото Божие нѣма нужда отъ никакъвъ торъ.

Христосъ казва: „Не взимайте нито кесия,
нито тържикъ!“ Кесията, това е сърцето ти. Значи,

Христосъ съ тия думи подразбира слѣдното: като отидешъ да проповѣдвашъ, вземи само сърцето си, не ти трѣбва другъ тържикъ. Ако твоето сърце е сърце на Любовта, дѣто и да отидешъ, пхтътъ ти ще бѣде отворенъ. Ако онзи цигуларъ свирн отъ сърце, пхтътъ му навсѣкждѣ ще бѣде отворенъ. Ако онзи ораторъ говори отъ сърце, пхтътъ му ще бѣде отворенъ. Всѣка работа, която вършишъ отъ сърце, тя принася своитѣ плодове, тя принася своето благословение.

Сега, питамъ ви: съ инѣнието, което сте имали до сега, какво ви е донесло? Вземете, и въ църквата подържатъ, че въ послѣднитѣ дни ще дойдатъ много лъжепророци, лъжеучители, и се съмнѣватъ. Какво сж допринесли тия съмнѣния? Писанието казва: „Изпитвайте духоветѣ, да разберете отъ Бога ли сж“. — Много добрѣ. Вие чакате да дойде Христосъ, но азъ бихъ желалъ да зная, кои сж признацитѣ, по които ще познаете Христа? Когато дойде свѣтлината, всичко почва да расте. Когато падне влагата, всичко почва да никне, да расте. Когато слънцето грѣе, това показва, че свѣтлината е дошла. Ако дойде Христосъ, ще има повече животъ. Какъ мислите, че ще дойде Христосъ, въ видима форма ли? Видимото, което имате

е ограничение. Ако азъ ви покажа прѣзъ едно перде прѣста си, вие виждате моя прѣстъ. Е, сега Христосъ показва на свѣта само прѣста си, а тѣ казватъ: този прѣстъ дали е Христовъ или не? — Всичкитѣ прѣсти сж Христови. Само Христосъ има прѣсти. само разумното има прѣсти. Разбирате ли? Палецътъ показва Божията воля, показалецътъ — благородството, възвишеното, срѣдниятъ — справедливостта, безименниятъ — мъдростта, а малкиятъ прѣстъ — разумнитѣ човѣшки обходи. И тѣй, само Божественитѣ нѣща въ свѣта иматъ прѣсти, а опѣзи нѣща, които не сж Божествени, нѣматъ прѣсти. Като казваме, че имаме ржка и прѣсти, подразбираме нѣщо Божествено въ насъ. Ако нѣкой погледне палеца си и съзнава, че той е изразъ на волята Божия, той е нѣщо Божествено! Като дойде нѣкой да ми поиска нѣщо, азъ ще погледна палеца си, ще подигна ржката си и ще кажа: тукъ живѣе волята Божия. азъ ще я изпълня съ благоговѣние. И съ васъ трѣбва да бжде сжщото

Вие сте хора на настроенпята. Има нѣкои сестри и братя, които ми се сърдятъ по нѣкой пжтъ. Азъ имамъ единъ маркучъ за опѣзи, които ми се сърдятъ. И бждете увѣрени, че азъ ще упо-

трѣбѣя своя маркучъ на общо основание, и като излѣзатъ, ше бждатъ като мокри кокошки. Туй е наказанието което мога да дамъ на онѣзи ученици, които се сърдятъ — маркучъ отъ едната, и отъ другата страна. И духовниятъ свѣтъ всѣки день напълно употрѣбѣва този маркучъ. Днесъ си веселъ, разположенъ, какво богатство искашъ повече? Но като направишъ една погрѣшка, изгубвашъ веселостта си за цѣла седмица. Защо? — Маркучътъ е игралъ отгорѣ ти. Прѣстанете съ съмнѣнията! Ако е до мене, азъ не искамъ да имате съмнѣния. Азъ ви държа демократически, свободно, но трѣбѣва да изхвърлите съмнѣнията навънъ. Нѣкой пѣтъ ученицетѣ ми казватъ: Учителю, не искаме да те гледаме тѣй долу, много слизашъ до насъ. — Ще имате търпѣние, всички сте на земята. Вие всички искате отъ мене единъ особенъ животъ. Азъ мога да живѣя единъ такъвъ животъ, но трѣбѣва да нѣмамъ никакво съприкосновение съ васъ. Щомъ, обаче, съмъ между васъ, щомъ ме пишатъ тукъ-тамъ, ще ме видите единъ день, че си събличамъ дрѣхитѣ. Защо? — За да се чистя — цапате ме. Ако съмъ далечъ отъ васъ, тази дреха никой нѣма да я цапа. Тѣзи ваши мисли, тѣзи съмнѣния, които ми нахвърляте, азъ трѣбѣва да ги

трансформирамъ. Питамъ ви: кому отъ васъ съмъ взелъ 5 пари? Нѣкой нѣтъ дойде нѣкой и ми донесе туй-онуй като подарѣкъ. Казвамъ: ако си го донесълъ отъ любовь, не го поменавай даже. И азъ, когато направя нѣщо за васъ, нѣма да кажа, че съмъ го направилъ. Ако направя нѣщо за васъ, менъ ми е приятно, радвамъ се, че ще се ползвате. Иначе вие излагате Божественото. Ако съмъ единъ изворъ, и вие се ползвате, радвайте се на извора, че е Божественъ. И азъ се радвамъ, че съмъ ви говорилъ Божествени Истини. Единъ день вие ще ме срещнете, и азъ ще ви срещна, но ще ме видите не тъй, както днесъ. Какво ви казахъ? Словото, което ви говоря ще ви сѣди, но и ще ви благослови, ще ви подигне единъ день. Отъ туй Слово нѣма да се избавите нито вие, нито азъ. Каквото ви кажа, нѣма да се избавите. Такова е Божественото нѣщо. Ние не можемъ да правимъ каквото искаме. Не, азъ правя това, което Богъ иска. Ако азъ правя това, което искамъ, ще бѣда единъ прѣстѣпникъ нищо повече! Искамъ и всички вие да вършите волята Божия, и тогава всичко, каквото пожелаете, ще ви бѣде.

По нѣкой нѣтъ. азъ ви гледамъ, вие сте уморени, перазположени сте духомъ, спя ви се. Защо?

— Липсва ви нѣщо. Нѣкои брѣтя и сестри заспиватъ и казватъ: не можемъ да слушаеме. Защо?

— Липсва ви нѣщо. Пазете се, когато ви се говори или когато се грѣете на слънце да не заспivate! Когато се грѣете на слънце, никога не се спив. Когато Господъ говори, никой не трѣбва да спив! Когато Учителтъ говори, ученикътъ не трѣбва да спив! Заспив ли, ще му дойде нѣкое зло. Ами че усилия трѣбва да правите надъ себе сп! Тѣсп причини, които ви заставятъ да заспivate сѣ вънъ отъ васъ. Тѣ идватъ да калятъ волята ви. Има около васъ редъ сѣщества, които нарочно отвлечатъ вниманието ви, за да взематъ нѣщо. Гнѣвътъ, умразата, невѣрието, съмнѣнието, това сѣ все отклонения отъ правия пътъ, за да ви обекратъ.

Сегга, дойде нѣкой ученикъ при мене, иска да ме излъже. Какво ще ме излъже единъ ученикъ? — Може да задигне нѣкоя книга, може да не си устои на обѣщанието, но нищо не може да вземе, а ученикътъ може да спъне самъ себе си.

Вие вече сте дошли до това положение, до този прѣдѣлъ, дѣто вече не трѣбва да се смущавате, да казвате: нима до сегга не сме живѣли

разумно? живѣли сте, но ако този ви животъ не се свърже съ единъ по-висшъ животъ, той изгубва смисъла си. Едно езеро въ което не приижда вода, се разваля. Все трѣбва постоянно да се обръщавате. Тази доброта, която имате е малка, правдата която имате е малка. Всички качества, които имате сж малки въ сравнение съ това, което ви е нужно.

Първото, най-съществено нѣщо върѣзъ тази година е да имате разумната любовъ. Тази година ще работимъ изключително върху себе си. Яковъ работи 14 години за двѣ жени, и най-после каза на Лавана: „Достатъчно вече съмъ работилъ за тебъ, сега ще работя за себе си“. Така и ние, доста вече сме работили за свѣта. Ще кажемъ на Лавана: „Сега вече ще работимъ за себе си, за своето повдигане, за своето самоусъвършенствуване, да добиемъ онова истинско знание“. Всѣки единъ отъ Васъ трѣбва да прави опити върху знанието, да провѣри до колко има знания. Всички вие имате достатъчно мъчнотии, за да познаете, дали сте на правия пътъ или не. Тѣзи мъчнотии сж турени, за да се опитате. Всѣка една мъчнотия въ свѣта може да я прѣмахнете щомъ се помолите. Тогава ще видите, дали вашата молитва е послушана или не.

Молитвата ви не трѣбва да бѣде чута само веднѣжъ. Ако единъ пѣтъ ви се чуе молитвата, не трѣбва да се хвалите съ това. Въ молитвата не трѣбва да има изжлечение --- тя всѣкога трѣбва да бѣде чута.

Сега вие сте дошли до едно мѣсто, дѣто има опасностъ отъ спиране въ живота ви. Тази опасностъ зависи отъ това, че у васъ се явява една духовна гордостъ. Азъ забѣлѣзвамъ вече у ученицитѣ нѣщо такова. У тѣхъ има една особена идея, нѣкои отъ тѣхъ даже искатъ да станатъ учители. На крива восока сте. Да станешъ Учителъ, това не е произведение на единъ животъ. За да станешъ Учителъ се изискватъ редъ процедури. Вие ще видите какъ се става Учителъ. Онзи който ще стане Учителъ, въ небето прѣдвиждатъ за това цѣла процедура. И онзи, който ще стане ученикъ, също ще мине прѣзъ редъ задължения. Вие още не сте разбрали какви сѣ задълженията на ученика и на Учителя.

Азъ казвамъ на единъ ученикъ: слушай, ти нѣма да одумвашъ никого. Той вижда едного и му казва: Учителътъ ми каза да не одумвамъ никого. Но какъ мога да бѣда слѣпъ, като виждамъ погрѣшкитѣ? За мене е безразлично, че се одумвате.

Какво отъ това, че си остриете езикитѣ? За мене важи, като седите въ училището, да не се одумвате. Ако се одумвате въ врѣмето когато прѣподавамъ лекциитѣ си, ще има прахъ. И тогава, и въ моятѣ, и въ вашитѣ очи ще има сълзи, киханици. Питамъ: такова едно положение разумно ли е? — Не е разумно. По нѣкой пѣтъ, като прѣподавамъ, гледамъ нѣкой отъ ученицитѣ седи и си мисли: Учителътъ говори много хубаво, но защо не накара онзи тамъ да си измѣни живота? Седналъ да ме критикува! Казвамъ: ами ти защо не измѣнишъ живота си? Защо Учителътъ да го накара? Нека той самъ измѣни живота си! За себе си азъ съмъ направилъ много работи, но и всѣки отъ васъ трѣбва да направи нѣщо за себе си.

И тъй, сега азъ искамъ ученици образци! Искамъ вече между васъ да се проявятъ образци! Нѣкои могатъ да бждатъ образци, но пазете се отъ духовната гордостъ! Тя унижава живота. Бждете безпощадни къмъ всѣка една ваша погрѣшка! Не задържайте въ себе си нито една ваша погрѣшка, изнесете я навънъ! Чистете се! Ако искате да ви обичатъ, отъ васъ се иска абсолютна чистота, защото неведимиятъ свѣтъ е много възискателенъ. Ти искашъ да се оженишъ и

жена ти да те обича, но трѣбва да знаешъ, че нейната любовъ зависи отъ духовния свѣтъ. Имашъ дѣца, но тѣ не те обичатъ. Какво ти струватъ тия дѣца, щомъ не те обичатъ? Искашъ да имашъ слуга. Какво ти струва той, ако не те обича и не изпълнява волята ти? Слѣдователно, въ всѣко нѣщо трѣбва да имаме благоволенieto на Бога. та каквато работа и да почнемъ, да имаме Неговото благословение. Сѣмейниятъ животъ има смисълъ само при любовта. Дѣцата иматъ смисълъ само при любовта. Слугата има смисълъ само при любовта. Това трѣбва да поставите като основенъ законъ въ живота си, и отъ туй трѣбва да излиза всичко. Ами че по какво ще се познаемъ, ако и ние живѣемъ като всички хора въ свѣта? Ще кажете: е, то не може, еволюцията въ свѣта е такава. — Не, може, може. Азъ поне знаая, има между васъ вече такива, които сж назрѣли. Можемъ да направимъ това нѣщо. Искамъ да бъдете сериозни, но безъ да бъдатъ лицата ви продълговати. Лицата ви не трѣбва да бъдатъ много дълги, трѣбва да има съразмѣрностъ въ тѣлата ви. Стане ли лицето по-дълго, човѣкъ харчи повече енергия и фалирва. Стане ли лицето по-широко, човѣкъ натрупва толкова много богатство, че грѣбнакътъ му

може да се строши, и той пакъ фалирва. Тъй че, много дългото лице, и много широкото лице сж врѣдни. Лицето трѣбва да бѣде толкова голѣмо, колкото е опрѣдѣлено въ Божественія планъ съ-отношения има за това.

И тъй, казва Христосъ: „Така и Отецъ мой небесни ще стори съ васъ, ако не простите отъ сърце всѣки на брата си прѣгрѣшенията му“.

Най-първо човѣкъ трѣбва да си прости своитѣ грѣхове. На себе си ще простишъ! — туй наричамъ азъ прощение. Ще кажешъ: Господи, всичко туй азъ го направихъ, но обѣщавамъ, че всичко ще поправа. Отъ сега нататкъ азъ ще живѣя тъй, както Богъ изисква отъ мене. Богъ ще живѣе въ мене, и азъ въ Него. Като кажешъ тъй, ще ти олекне. Тъй е въ закона на Любовта. Като казвамъ, че ще живѣя въ Бога, разбѣрамъ, че ще живѣя въ проявленията на Неговата Любовъ, въ лѣчитѣ на Неговата Мъдрость.

Послѣ, научете се, като говорите, да говорите отривисто. Оставете вашитѣ прѣдисловия въ разговора. Като говорите, най-първо направете една скица и послѣ, като станете по-учени, може да турите сѣнкитѣ. Най-първо направете контуритѣ, а послѣ сѣнкитѣ. За сѣнкитѣ се изисква майсторъ,

който да знае какъ се турятъ. За сега ви трѣбватъ основнитѣ нѣща. Запримѣрь, единъ братъ или една сестра, които иматъ едно хубаво сформировано чело иматъ прѣдимство прѣдъ единъ братъ или една сестра, на които челото не е сформировано. Сега да ви изясня мисълта си, да не се заблуждавате, Онзи, който има пълна каса нали има прѣдимства прѣдъ онзи, на когото касата е празна? Единъ има ниви, и другъ има ниви, но на първия нивитѣ сж посѣти, а на другия не сж посѣти. Кой отъ двамата има прѣдимство? — Първиятъ. Сега нѣкой казва: мене не ми трѣбва мисль. не ми трѣбватъ разсжждения. Не, разсжждавайте или съ ума, или съ сърцето си, но трѣбва да разсжждавате. А сега, нѣкои седятъ и спорятъ за какви ли не работи. Азъ единъ день наблюдавамъ двѣ кучета. Седи една костъ между тѣхъ. Едното си отворило устата, и другото си отворило устата, гледатъ се, хъркатъ едно срѣщу друго. Едното казва на другото: знаешъ ли какви зѣби имамъ? И другото казва: ами ти знаешъ ли азъ какви зѣби имамъ? И двѣтѣ се зѣбятъ, а костъта седи помежду имъ. Гледамъ по нѣкой пѣтъ, двѣ сестри, турили новото учение въ срѣдата — костъта е то, и едната казва: знаешъ ли какво е но-

вото учение? Другата казва: да, но то трѣбва да се приложи. — Е, ти го приложи, та да видимъ. Другата казва: ти го приложи! Не, и азъ ще го приложа, и вие, и всички ще го приложимъ. Азъ не искамъ отъ васъ да приложите туй, което азъ прилагамъ. Вие ще приложите туй, което вие можете и сте длъжни да го приложите.

Ние въ школата, имаме доста важни въпроси за разрѣшение. Запримѣръ, не е лесно да се образува едно братство. На небето е лесно да се образува братство, но тукъ, на земята, дѣто сте събрани хора съ различни енергии, съ различни характери, хера съ голѣмо мнѣние за себе си — голѣми величия — това не е лесенъ въпросъ. Ами азъ не виждамъ ли, въ какво положение изпадатъ нѣкои отъ васъ. Запримѣръ, нѣкой свършилъ университетъ. а прѣдъ него се изправилъ другъ, който не е свършилъ даже гимназия, и му проповѣдва нѣщо. Този свършившиятъ университетъ казва ами азъ толкова будала ли съмъ, и азъ мога да мисля! Не е така. Ти може да си свършилъ университетъ, а другиятъ да не е свършилъ нищо, но въ дадения случай той стои по-високо. Е, могатъ кракъ те счупенъ и дойде онзи, който не е свършилъ никакъвъ университетъ, но има опит-

ността да прави крака, разбира отъ това изкуство, и ми казва: обърни се отъ тукъ, обърни се отъ тамъ. легни на корема, легни на гърба си. И какво ще правя? Ще го слушамъ. Единъ човѣкъ, който има добро сърце. той има опитностъ въ живота — ще слушамъ, каквото ми каже.

И тъй, днесъ Божиятъ Духъ ще дойде въ ума ви и ще ви донесе една хубава идея. Той хлопа вече. Сега вие ще кажете: туй за кого ли се отнася? Какво иска да каже Учителътъ съ това? За никого не се отнася. Давамъ ви житно зърно да го посѣете, а вие казвате: азъ ли съмъ опрѣдѣленъ да сѣя туй житно зърно? Азъ не съмъ готовъ, не умѣя. Нищо отъ това, ти можешъ да дадешъ туй житно зърно другъ нѣкой да го посѣе, безразлично е. Въ Божественото учение всѣки може да изпълни волята Божия. Не струва много, една жена да вземе легена и водата и да полѣе на мъжа си. На какво ще уподобите туй поливане съ вода? Туй поливане съ вода е единъ красивъ обичай у българитѣ. Метне жената кърпата на рамо, вземе каната съ вода и полива.

Вие сега, като не разбирате законитѣ, изпитвате единъ страхъ и си казвате: да не би азъ да се изгубя въ този път? Не. туй не е учение. Въ

Бога има методи да прогресиратъ всички, въпросътъ е само въ изпълнението. Вие тукъ именно купцате. Ако се спъваме, причината не е въ Бога, ние сме причината. Тъзи причини може да се отмахнатъ. Ако се съединиме всички въ едно, ние бихме били една мощна сила.

Тази година искамъ, тия отъ ученицитъ, които сж слаби по нѣкой прѣдметъ, да се занимаватъ усилено. Запримѣръ, нѣкой е слабъ по математика. Ще му дадемъ специаленъ учителъ по математика. Другъ е слабъ по естественитъ науки. Ще му дадемъ учителъ по този прѣдметъ. Нѣкой е слабъ въ паметта си—ще работи за засилването ѝ. Всеки си има по една слабостъ, но тази слабостъ може да се прѣодолѣе. Паметта ви може да се засили, способността ви къмъ математика, къмъ история може да се развие. Изобщо, всичко можете да постигнете.

Първото нѣщо, което искамъ отъ васъ прѣзъ тази година, то е въздържанието, да може да трансформирате енергиитъ. Имашъ едно възбудено състояние, ще кажешъ: заради Божията любовъ азъ мога да се въздържамъ. Обърни ума си къмъ Господа и се спри. Това е единъ опитъ. Този опитъ може да се случи въ къщи съ мъжа ви, или съ

жена ви, може да се случи и съ нѣкой вашъ приятель. Не трѣбва да бждемъ слаби, да казваме: не искаме да си нарушаваме мира. Кое е по-право въ дадения случай. да се карамъ съ този човѣкъ, или като съзнавамъ, да се въздържа, да изпълня волята Божия. Ще изпълня волята Божия, и нищо повече! Той може да върви подире ми и да се кара. Ще се обърна къмъ него и ще му кажа. братко. много сладко говоришъ. „Ама ти си нехранимайко!“ — Е, Отличенъ човекъ си ти. „Ама ти се подигравашъ!“ — Не, много добъръ човѣкъ си. Ти си поговори, азъ ще те послушамъ. Ти си добъръ човѣкъ, но не си се проявилъ още. криешъ се. Защо да не можемъ да направимъ това нѣщо?—Можемъ да го направимъ. И той като чуе, че е добъръ, почва да се съмнява, казва: така ли? И дѣйствително, той усеща, че е добъръ. Дълбоко въ сърдцето си той иска да ти направи добро, но иска да ти покаже, че не е отъ слабитѣ натури. Той може да ти направи добро, може да употреби своята сила, но само ако го обичашъ. Всички хора искатъ да бждатъ обичани, но това е най-голямото заблуждение. Когато този братъ ме любѣ, азъ ще се радвамъ. че той е далъ ходъ на Господа да се прояви въ него, и ще му кажа: азъ

се радвамъ не затова, че ме любишъ, но затова, че Господъ се проявява въ тебе, и днесъ вътрѣ въ тебе е така хубаво, както е хубаво и горе на небето. Днесъ умътъ и сърцето ти работятъ, и каквато работа започнешъ, ще даде резултатъ.

Тия отъ васъ, които сж по силни, ще приложатъ тѣзи методи по единъ начинъ, а тия, които сж по-слаби, ще ги приложатъ по-другъ начинъ, но всѣки единъ отъ васъ трѣбва да направи едно малко усилие. Ще изхвърлитъ отъ себе си духовната гордостъ! Ще се освободите отъ всѣкакви неразположения! Азъ знамъ, всѣко неразположение е единъ лошъ признакъ. Защо си неразположенъ? Нѣкой казва: сестритъ ми нахвърлиха лоши мисли. Тия сестри дойдатъ при мене, гледамъ ги, иматъ добро разположение. Какъ така могатъ да ти хвърлятъ лоши мисли? Ами че ако тѣ можаха да ти нахвърлятъ лоши мисли, тѣ щѣха и при мене да бждатъ такива. Не мога да мисля зло, безъ да се не прояви това зло! Значи твоитѣ прѣдположения сж били заблуждения.

Схванахте ли какво трѣбва да бжде поведението ви прѣзъ тази година? Поведението ви прѣзъ тази година трѣбва да бжде такова, каквото е поведението на слънцето. Поведението ви прѣзъ та-

зи година трѣбва да бѣде такава, каквото е поведението на единъ изворъ каквото е поведението на една плодоносна ябълка. Поведението ви прѣзъ тази година трѣбва да бѣде такава, каквото е поведението на единъ отличенъ конь, който върши работата си. Поведението ви прѣзъ тази година трѣбва да бѣде такава, каквото е поведението на единъ ангелъ, който изпълнява волята Божия.

Да прѣведа сега тия символи, за да не се заблуждавате. Слънцето подразбира, че вашата мисль трѣбва да бѣде тѣй свѣтла! Изворътъ означава вашитѣ чувства Тѣ трѣбва да бѣдатъ тѣй чисти, тѣй естествено да изблѣкватъ, както водата на единъ изворъ. Плодоносната ябълка означава слизане къмъ материалния свѣтъ Когато градите нѣщо въ материалния свѣтъ, то трѣбва да бѣде тѣй хубаво, както ябълката го прави. Коньтъ това е вашето тѣло, което трѣбва да бѣде подвижно, годно за работа. Ангелътъ, това сте вече сжщинскиятъ виѳ, който като духъ има сжщото положение на ангелъ, който завършилъ своето развитие и отива да служи на Бога. Съ такива идеали, като у ангела, трѣбва да се служи на Бога! Всичко туй може да го направите. Нѣма нищо невъзможно. Ще ви помогнатъ отъ невидимия свѣтъ, безъ ни-

какво изключение. За всеки един от вас ще изпратят по единъ посланикъ. Ще кажете: какъ, при мене? Да, при васъ. При васъ ще дойде единъ посланикъ отъ небето да ви посѣти, и тогава вие ще бъдете пръвъ, но като си отиде, вие ще бъдете послѣденъ, на опашката. Всеки единъ ще има по едно посѣщение. Най-първо ще ви посѣти вашиятъ духъ, а послѣ и други духове. Туй посѣщение ще внесе въ васъ толкова благодать, толкова изобилие, каквото никога другъ пѣтъ не сте получавали. То ще ви държи топло най-малко за 100 години—на човѣшки езикъ ви говоря.

Искамъ, обаче, да сте безъ съмнѣния! Ще бъдете готови. Ще кажете: нѣма какво да се съмнѣваме. Ако вие бѣхте готови, азъ бихъ ви говорилъ за красотата на Божественния свѣтъ, за Неговата вътрѣшна страна, какъ живѣятъ тамъ съществата и т. н. Бихъ ви изнесълъ тѣзи хубави картини отъ този свѣтъ. Но сега, както и да ви го описвамъ вие ще го разберете по земному. Истината вие може да я научите само при единъ великъ Учителъ, или при едно вътрѣшно вдѣхновение, на което източникътъ е единъ и същъ. Само при единъ пзворъ, на който дѣното е чисто, може да видите красотата на този пзворъ.

И тъй, Истината ще научите отъ Христа. И днесъ всички казватъ: нѣма по-великъ Учитель отъ Христа. Да, така е, но много отъ служителитѣ на църквата, като говорятъ за Христа, не подразбиратъ Него, а себе си. Всѣкога когато говоримъ, ние трѣбва да имаме прѣдъ видъ да изнасяме самата Истина, а не своята личностъ.

Сега, сравнявайте и опитвайте методитѣ и принципитѣ, които ви давамъ, за да видите, че всичко това е Божествено и да не правите погрѣшки. Пророкътъ е казалъ за Господа. „Опитайте ме, че съмъ благъ!“ На Господа гласа никой до сега не е чулъ, той е свещенъ гласъ. Ние казваме, че Господъ ни говори. Да, Господъ ни говори, но между насъ и Бога, има толкова напрѣднали души, та като проговори Господъ, гласътъ Му минава прѣзъ всички тия по-висши отъ насъ същества и докато дойде до насъ, той се измѣнилъ вече. Ние още не знаемъ Божия гласъ. Та, като казваме, че Господъ ни гдвори, то значи, че Божествениятъ Духъ ни е проговорилъ. Знаете ли прѣзъ колко срѣди е миналъ този Духъ? Какво ви е казалъ Духътъ? — Ще любишъ Господа съ всичкото си сърце. Ще любишъ ближния си като себе си. Този законъ научили ли сте го? Отъ хи-

ляди години хората всё го учатъ, учатъ, но Любoвъта още не е дошла, още не е научена. Колко мъчно е човѣкъ да прояви Любoвъта при сегашнитѣ условия! Не че не е възможно, но други нѣща ви отвличатъ вниманието. Запримѣръ, онази жена, която иска да бѣде обичина отъ мъжа си, тя се облича хубаво. Но не е въ обличането, всичко е въ нейното сърце. Дрехитѣ не трѣбва да прѣд-стѣпаватъ важността на нѣщата. Нѣкой пътъ мъжътъ казва: ти трѣбва да разчиташъ на ржцѣ-тѣ ми. Да, ако разчиташъ на Божественитѣ ржцѣ, разбирамъ, но ако разчиташъ на физическитѣ, тѣ още утрѣ могатъ да отслабнатъ. Нѣкой казва: азъ разчитамъ на себе си. Не, кажи: Господи, азъ разчитамъ на Тебе, Ти си силниятъ въ мене. А ти казвашъ: азъ съмъ силенъ. Не, това е игра на думи. Вие мязате на онзи турчинъ, който ходилъ въ Цариградъ и като се връща, ходжата го пита: е, какво има въ Цариградъ? — Рѣшили сж да те направятъ шахюлислямъ. Срѣща го другъ пътъ и пакъ го пита: какво има въ Цариградъ? — Ще те направятъ шахюлислямъ. Е, добре ми е на ухото, като ми говоришъ така. Изобщо, у всинци ви има обичай, приятно ви е да чуете нѣщо хубаво за себе си. Казва нѣкой: ти си много добъръ човѣкъ.

Я пакъ кажи, какво мнѣние имашъ за мене! Не, шахюлнслямъ ти не можешъ да бѣдешъ, но ако си единъ скроменъ работникъ въ царството Божие, това е велико нѣщо! Най-скромниятъ работникъ да си въ царството Божие струва 10 пѣти, 100 пѣти, 100,000 пѣти повече, отколкото да си царъ въ царството на земята. Азъ прѣдпочитамъ първото положение прѣдъ второто. Тѣй щото, положението, което вие заемате, като скромни работници, е най-хубавото — извѣстенъ на небото, неизвѣстенъ на земята. Тамъ горѣ има ангели, които те знаятъ, Господъ те знае, всички треперятъ за тебе. Душата ти ходи навсѣкждѣ, радостна, свободна. Сми-сълъ има въ това! Да се прояви Божията Любовь въ свѣта — въ туй е смисълътъ на живота. Казвашъ: какво ще излѣзе отъ мене? — Единъ скроменъ Божий работникъ, на когото ангелитѣ обръщатъ внимание. Тѣзи ангели обръщатъ внимание на всѣки едного отъ васъ. Щомъ ти обръщатъ внимание, ти ще кажешъ: азъ ще бѣда единъ скроменъ работникъ, но ще работя. Работете всички съ радостъ и веселие!

Сега, въ свѣта ще се сблъскате съ редъ заблуждення. Напримѣръ, въ Америка има хора, които почватъ да вѣрватъ, че апостолъ Петъръ се

трѣбва да бжде като поведението на единъ ангелъ, който изпълнява волята Божия. Ето една хубава философия, нѣжна, деликатна, осмислена. Като срещнете една сестра, която е много загрижена, какво трѣбва да ѝ кажете? — Твоето поведение трѣбва да бжде като поведението на единъ ангелъ, който изпълнява волята Божия. Като срѣщнете онзи ангелъ, който разперилъ онѣзи ми ти 6 милиона крила и ги турилъ въ дѣйствието, че навсѣкждѣ се разхожда, знаете ли колко е красиво това? Като придобнете поведението на единъ ангелъ, у васъ ще израсне новото, вие ще се повородите и ще кажете: родениятъ отъ Бога грѣхъ не трѣбва да прави.

И тъй, щомъ станешъ сутринъ, ще си кажешъ: азъ трѣбва да имамъ поведението на единъ ангелъ. Малко се разтревожишъ ще кажешъ: азъ трѣбва да имамъ поведението на единъ ангелъ. Ще си казвате тѣзи думи всѣки день: като спите, и като, ядете и като работите. Ще си казвате: моята мисль трѣбва да бжде като поведението на слънцето. моитѣ чувства трѣбва да бждатъ като поведението на единъ изворъ. Ако изпълнявате това правило, за всяка ви имамъ приготвено нѣщо много хубаво. Ще ви дамъ единъ специаленъ подарѣкъ. Нѣма да се мисли

прѣродилъ, че пророкъ Илия се прѣродилъ. Е, хубаво, въ Америка апостолъ Петъръ се прѣродилъ, въ франция се прѣродилъ, въ България се прѣродилъ, на около 20 мѣста се прѣродилъ. Питамъ: кой е сжщинскиятъ апостолъ Петъръ? Най-послѣ, защо искате непременно да бждете апостолъ Петъръ? Нѣкои пъкъ искатъ да бждатъ апостоли Павелъ Щомъ искате да бждете апостолъ Петъръ и апостолъ, Павелъ, слѣдете тѣхния примѣръ! Тѣ бѣха едни скромни работници, и вие бждете едни скромни работници, и мѣстото ви ще бжде завидно. Ние сега мислимъ само за човѣшкото, като считаме, че ще имаме по-голѣма привилегия. По-голѣма привилегия има онзи, който проявява Божията Любовь по-интенсивно. Любовта повдига хората. Това трѣбва да знаете като законъ Имашъ ли любовь, ти си работникъ. Нѣмашъ ли любовь, ти не можешъ да бждешъ туй, което искашъ. За въ бждеще ще сте скромни работници—нищо повече!

И тѣй, помнете сега мисълтъта ми: поведението ви тази година ще бжде като поведението на единъ ангелъ, който изпълнява волята Божия. Като се срѣщнатъ двама братя или двѣ сестри, които се каратъ, ще имъ кажете тѣй: поведението ви

много врѣме, и всѣки ще си получи този специаленъ подарѣкъ.

И тъй сега ще заночнете новата работа!

Тазв година Господъ ще ни помогне, ще ни благослови повече. Божието благословение ще дойде върху всички ви, и гледайте да го използвате. Но да нѣма колебания! Господъ е рѣшилъ да ни благослови, и ще ни благослови, и благословението ни никой не може да отнеме. Затуй всички щѣ работимъ, въ всички направления. Всички ще туримъ нѣщо въ дѣйствиe, за да се прояви Божественото.

Добрата молитва «Отче нашъ»

Бесѣда, държана на 31 августъ, 1924 г. — 6½ ч. с.

Съзнателният животъ като забава.

Тази вечеръ ви повикахъ на една забава, тъй я наричамъ азъ.

Животътъ има свои сериозни страни само когато е грѣшенъ. Човѣкъ е сериозенъ когато животътъ му е грѣшенъ, когато има да дава, когато има несъгласие въ убѣжденията му, когато живѣе въ раздори. Когато хората сж праведни, животътъ е наслаждение. Слѣдователно, ние, трѣбва да прѣвърнемъ сериозния животъ въ една забава. Отъ това гледище, всичкиятъ материаленъ свѣтъ е една забава за висшитѣ духове. Тѣ по нѣкой пжтъ гледатъ, какъ живѣятъ хората на земята, защото туй, което хората правятъ на земята, то е едно забавление за невидимия свѣтъ, то не е толкова сериозно. Отъ наше гледище, отъ гледището на нашия грѣшъ животъ, отъ живота на несгодитѣ, ние живѣемъ единъ сериозенъ животъ, но отъ гледището на онѣзи папрѣднали сжщества, животътъ е една забава. Слѣдователно не всѣкога трѣбва да бъдете сериозни. Сериозни трѣбва да бъдете когато изправяте вашитѣ погрѣшки,

но щомъ изправите погрѣшкитѣ си, прѣвърнете живота си въ забава! Сериозниятъ животъ азъ уподобявамъ на живота, който човѣкъ прѣкарва ношно врѣме — седи самъ въ тъмнината, нѣма съ кого да приказва, размишлява какво да прави. А живота на забавата е сборъ на души, които се събиратъ въ общение и живѣятъ въ Божествената Любовь, Мъдростъ, Истина, Правда и онази висша доброта. И всички се радватъ, че има забава. Когато настане периода на забавата, Господъ прощава грѣховетѣ на всички хора.

Разбира се, азъ употребявамъ думата „забава“ въ нейната най-чиста смисълъ. Подъ „забава“ не разбирамъ да ви забавлявамъ като нѣкой шутъ, не разбирамъ да ви забавлявамъ и като нѣкой актьоръ, но подразбирамъ една приятна, музикална забава, на която нѣкой поетъ, музикантъ или художникъ може да изнесе онѣзи хубави пѣсни и картини отъ природата. Ние, съврѣменитѣ хора, сме свикнали да изнасяме само лошитѣ работи отъ живота. Вие още не сте се научили да гледате красивото въ хората. Какво нѣщо бихте видѣли въ съврѣмения човѣкъ, въ всички съврѣменни животински царства, въ всички растения и камъни, ако бихте знаели какъ да гледате на тѣхъ! Природа-

та има двѣ лица. Едното лице на природата е толкова страшно, че човѣкъ за него трѣбва да бѣде елѣцъ. Ако бихте видѣли това лице, бихте се уплашили. Единъ български свещеникъ ми разправяше, че въ младинитѣ си единъ пѣтъ сънувалъ слѣдния сънъ: срѣща го едно голѣмо куче и го нагълтва, но послѣ го изважда отъ устата си. Събужда се на сутринята и заболѣва. Цѣли три мѣсеца лежалъ боленъ. Сега, често съ погрѣшкитѣ, които правимъ въ живота си, даваме поводъ на такива кучета да ни поглъщатъ, и като излѣземъ отъ устата имъ, три мѣсеца болѣдуваме и казваме: животътъ нѣма смисълъ. Това е само привидно така. Това безмислие не е отъ Бога. Ние сами правимъ живота си неприятенъ, безмисленъ.

И тъй, едното лице на природата е много неприятно, много страшно, а другото ѝ лице е много красиво. Тя го е скрила, защото още работи върху него. Въ природата има живи работници, които изработватъ едно живо лице за човѣшката душа. Тѣ го ваятъ сега, та като влѣзе човѣкътъ въ новата фаза на своето развитие, въ новата форма, която никой не познава, да бѣде готово. Това сѣ най-красивитѣ тѣла, които човѣкъ може да си прѣдстави. Ще видитѣ, че у животнитѣ, космитѣ сѣ

едно средство за забулване на онѣзи художници, които сж работили въ тѣхъ сегашното човѣшко лице. У сегашния човѣкъ тия висши художници сж сжщо тѣй добрѣ маскирани и работятъ новото лице. Така постѣпва всѣки художникъ. Рисува той своята картина и я забулва съ платно. Докато не я свърши, той не вдига платното. Нѣкой пѣтъ се вдигне за малко врѣме завѣсата отъ нашето лице, открие се туй умно лице и казвате: е, какво ангелско лице! Открие се за малко, и бързо пакъ се закриве. Затуй по нѣкой пѣтъ се виждате толкова красиви! Тогава казвате азъ не съмъ знаялъ, че съмъ толкова красивъ! Това не е една илюзия, това е една действителна картина, къмъ която постоянно ни подканватъ. Подканватъ ни къмъ тази велика забава, която Богъ приготвява. Понеже тѣзи велики художници постоянно работятъ у насъ, то отъ наша страна се изисква поне да имъ съдѣйствуваме, да не разваляме тѣхното изкуство. Ако не можемъ да имъ направимъ друго, то поне да не разхвърляме боитѣ, четкитѣ имъ, да не цапаме платното имъ, да не се упражняваме върху него, а да се радваме, че за насъ се приготвява нѣщо велико. И като се вдигне единъ день туй платно и се открие картината, ще видите, че се

работило нѣщо велико, нѣщо живо, което осмисля живота.

Много често азъ ви забавлявамъ съ извѣстни символи. показвамъ ви извѣстни грѣшки, и вие казвате? е, все погрѣшки, погрѣшки, все за тѣхъ чувате! Кой е кривъ за това? Когато дойде въ гимназията единъ учитель да прѣподава бѣлгарски езикъ и почне да шари тетрадкитѣ ви, той кривъ ли е? Има извѣстни правила, извѣстни закони въ бѣлгарски езикъ, които му диктуватъ: ще спазвашъ тия правила, и всѣка буква ще бѣде на мѣстото си. Нѣкой ученикъ по нѣкога не спазва тѣзи правила, тури една буква вмѣсто друга. Какво ще прави учительтъ? — Той си има червено мастило, ще го вземе и ще нашари тетрадката. Този ученикъ не е доволенъ, че учительтъ му нашарилъ толкова много тетрадката. Туй не е добро за личнитѣ чувства на ученика. Нѣкой другарь му казва: дай да видимъ тетрадката ти! — Нѣма защо. И набързо я затваря.

Та, нѣкои отъ васъ сж съ нашарени тетрадки. Нѣма нищо, професорътъ ви учи, и трѣбва да му благодарите. Това е забавление. Той не казва, че това е лошо, но казва на ученика: слушай, ще пишешъ споредъ правилата. Тукъ се пише ъ, тукъ

тукъ се пише Ъ, а тукъ се пише Ъ. Ако учишъ английски, съвсѣмъ други правила ще знаешъ; ако учишъ еврейски езикъ, тамъ отъ дѣсно на лѣво ще пишешъ; като дойдешъ до китайски езикъ, тамъ пѣкъ нито отъ лѣво къмъ дѣсно, нито отъ дѣсно къмъ лѣво, ами отгорѣ надолу ще пишешъ. Всѣки езикъ има свой начинъ на писане. То е забавление. Най-голѣмото забавление иматъ китайцитѣ, тѣ иматъ 40,000 знаци за писане. Ако нѣкой китаецъ научи тия 40,000 знака въ китайската азбука, той минава за ученъ човѣкъ. Слѣдователно, въ природата великитѣ същества сж създали своя азбука, която ние трѣбва да изучаваме. Запримѣръ, вземете слѣдующия символъ. Ако отидете сутринъ на изгрѣвъ слънце, най-първо ще забѣлѣжите една малка свѣтлинка, която постепенно се усилюва, усилюва, докато изгрѣе слънцето. Щомъ изгрѣе, туй хубавото нѣщо изчезва, картината се измѣня. Питамъ: какво иска да ни каже природата съ пукването на зората до изгрѣването на слънцето? Какво иска да ни каже отъ изгрѣването на слънцето до залѣзването? Въ тия моменти на природата има два символа. Въ първия моментъ, отъ пукването на зората до изгрѣването на слънцето, природата ни учи върху двата велики закона на Мъдростъта

и Истината. Този моментъ отнима два часа. Въ него промѣнитѣ сж рѣзки. Слѣдъ като изгрѣе слънцето, обаче, природата ни учи на друго. Тя ни учи на закона на топлината, т. е. на закона на Любовта. Въ този моментъ нѣма толкова рѣзки промѣни въ картинитѣ, но има промѣни въ температурата. Най-напрѣдъ не е толкова топло, но послѣ става все по-топло и по-топло, докато стане много горещо. Значи и въ живота е сжщото нѣщо. Човѣкъ въ утробата на майка си, въ утробата на природата двата часа учи Мъдростъта и Истината, а останалото врѣме отъ деня учи Любовта. Тѣй че по-голѣмата частъ отъ нашия животъ е употребенъ за изучаване на топлината и промѣнитѣ, които ставатъ съ нея.

И тѣй, когато вашиятъ животъ е на изгрѣвъ, ще вземете първиятъ символъ. Като отивате всѣка сутринъ на изгрѣвъ, ще имате въ ума си картината, идеята за изгрѣващото слънце. И когато погледна пукването на зората азъ ще се въодушевя, душата ми ще се изпълни съ онѣзи принципи на Мъдростъ и Истина, а слѣдъ като изгрѣе слънцето, ще кажа: настана часътъ на Божествената Любовь! И тогава цѣль день ще трѣбва да изучавамъ промѣнитѣ, които ставатъ въ Любовта. Това е хубавото въ природата!

Нѣкой пжтъ твоята любовь се усиља повече, а нѣкой пжтъ отслабва, и ти казвашъ: любовьта се усиља и отслабва. Не, ти още не любишъ. Ние само се учимъ на изкуството да любимъ. За сега само Богъ люби. Казва се въ Писанието: „Богъ е любовь“. Значи намъ не сж дали още това изкуство да любимъ. Слѣдователно, когато дойдемъ въ Бога, тогава ще знаемъ какво нѣщо е Любовь! Когато Богъ ни учи на туй изкуство, всички ангели слѣдятъ съ любовнитство, съ страхопочитание, какво върши Той съ тия малки сжщества. Тѣ се чудятъ като виждатъ, че Богъ слиза отъ трона си, за ги учи на Любовь. Само Богъ знае изкуството на Любовьта, и само той може да ни го прѣдаде, но за да възприемемъ туй изкуство трѣбва да бждемъ готови. Въ какво седи готовността? Ами че малко нѣщо ли е този великиятъ Богъ на Любовьта да обърне погледа си къмъ тебе, и ти да можешъ да го възприемешъ? Ако вашето сърце може да трепне отъ погледа на единъ вашъ приятель когото обичате, то не трѣбва ли сърцето ви да трепне отъ погледа на Този, който ви е далъ живота и всички блага въ него? А туй, че имате страдания, това сж само промѣни на хоризонта ви. Когато изгрѣе слънцето, кол-

кото и да е ясно на хоризонта, все ставатъ промѣни? дойде прахъ, заоблачава се, явяватъ се дъждъ, снѣгъ, бури, и послѣ отново изгрѣва слънцето. Тѣзи промѣни ставатъ постоянно въ природата, но сѣщиятъ законъ е и въ живота.

Слѣдователно, отъ това гледище, животътъ е забавление, но за кои? — За праведнитѣ. Азъ говоря за тѣхъ, не говоря за грѣшницитѣ. Тѣхъ ги нѣма тукъ. Ние изпратихме всички грѣшници на хаджилѣкъ. Дадохме имъ по единъ билетъ и имъ казахме: хайде сега на път! Тази вечеръ нѣма да смущавате ученицитѣ, защото ние ще имаме забавление, а вие сте много сериозни, не можемъ да се разправяме, не можемъ да се разбираме съ васъ. Тогава, защо да не благодарите на Бога за тази забава, за всички промѣни, които ставатъ въ живота ви? Какво лошо има въ това, че вашиятъ хоризонтъ се заоблачилъ, че има прахъ, бури, облаци, това-онова? Че растенията разбиратъ и цѣнятъ тия промѣни много повече отъ васъ! Като се заоблачи, тѣ се отварятъ, шушнатъ си, радватъ се. Вие разумнитѣ дѣца, избѣгвате отъ това заоблачаване, скривате се. Защо? Защото още не сте научили великия, красивия езикъ на Бога. Ние, съврѣменнитѣ хора, така сме изоначили своя умъ,

че не виждаме красивото. Ние виждаме красота само въ онѣзи нѣща, които въ сжщностъ, нѣматъ красота. Дойде, запримѣръ, нѣкой при мене, иска да го обичамъ. За да го обичамъ, за да се прояви любовта ми къмъ него, трѣбва да намѣря онова красивото въ него. Не мога да го обичамъ заради неговото знание. Ние не обичаме хората за това, че много знаятъ. Не, принципътъ или онова начало, което сближава хората не е нито тѣхниятъ умъ, нито тѣхното сърце, нито тѣхната воля, а е тѣхната душа. Това е хубавото, това е красивото въ природата и въ живота, понеже всѣки единъ човѣкъ, всѣка една душа е една необходимостъ за тебе въ твоето проявление. Какъвъ е законътъ? — Ако всички души не се събератъ на едно мѣсто, нито една душа не може да се прояви. Значи, ако животътъ е забавление, за всички трѣбва да е забавление. Ако е радостъ, за всички трѣбва да е радостъ.

Сега, отъ туй гледище, когато небето се забавлява, забавлява се и адътъ. И въ ада има музика, развлѣчения, не мислете, че е толкова страшно. Тамъ има страшни нѣща, но има и хубави работи, има и забавления. Кога? — Когато горѣ има забавления, и въ ада има забавления. Когато горѣ работятъ сериозно, и въ ада работиятъ сериозно. Едни-

тѣ работятъ по единъ начинъ. другитѣ работятъ по другъ начинъ. Запримѣрь, една сестра художница ми разправяше слѣдния случай. Нарисувала единъ день една картина, погледнела я, доволна била отъ нея. По едно врѣме отишла да си гледа работата изъ къщи, и въ този моментъ, нейната малка дъщеря взима четката и боитѣ, и както наблюдавала другъ пѣтъ майка си, взима да рисува по платното. Забавление си прави тя. Питамъ: направила ли е нѣщо лошо дъщерята? Не, тя прѣподава на майка си слѣдния урокъ: мамо, ти слѣдъ като рисувашъ хубавата картина, ще я дигнешъ по-високо, за да не мога да я достигна. Щомъ не си я дигнала по-високо, и азъ ще рисувамъ, и азъ ще покажа своето изкуство. И Господъ е направилъ така. Той е дигналъ хубавитѣ нѣща толкова високо, че като ги гледаме, да казваме: е, да съмъ тамъ сега! Когато не ни се даватъ нѣкои нѣща то не е защото не искатъ да ни ги дадатъ, но други актѣори играятъ на сцената, други се забавляватъ, нашиятъ редъ още не е дошълъ. Докато дойде нашиятъ редъ, ние трѣбва да седимъ като публика и да гледаме.

По нѣкой пѣтъ все казвате: защо хората страдатъ толкова много? Какво нѣщо е страдани-

ето? — Стрданието е едно отъ най-приятнитѣ чувствувания. Когато човѣкъ страда, идвагъ му наи-хубавитѣ мисли. Може да кажемъ, че страданията сж създали у хората най-хубавитѣ идеи, най-приятнитѣ импулси, най-приятнитѣ стремежи. И ако ви попитатъ, искате ли страдания, ще кажете: а, да не ни дава Господъ страдания! Ами какво да ви даде? Че страданието е най-великото благо за човѣка! Страданията всѣкога прѣдшествуватъ забавата. Ами че когато правите едно угощение тукъ на земята, създавате си едно забавление, но и вашитѣ кокошки сжщо иматъ забавление. Вие ги изваждате отъ курника и имъ казвате: виждаме, че вашето жилище не е толкова хигиенично, съжаляваме ви, че сте живѣли толкова врѣме въ него, но ние ще ви извадимъ отъ тукъ и ще ви приемемъ на гости въ нашитѣ къщи, ще ви покажемъ какъ се забавляваме. Кокошкитѣ започватъ да крѣкатъ, да кукуригатъ, да куткудякатъ. Вие ги сготвяте на едно хубаво ядене, започватъ да имъ пѣете, а тѣ мълчатъ: Питамъ: когато душата на една кокошка или на единъ пѣтелъ излѣзе, какво мислятъ тѣ? Тѣ влизатъ въ забавлението, т. е. тѣ влизатъ въ връзка съ човѣшкитѣ души. Тази кокошка нищо не е изгубила.

За една кокошка е привилегия да я изяде единъ човѣкъ. Азъ не казвамъ, че човѣкъ я изяде, но той я приема на гости, макаръ че тя минава прѣзъ огънь. По сѣщия начинъ и вие ще минете прѣзъ огънь, щомъ искате да влѣзете въ духовния свѣтъ. И като ви извадятъ отъ вашия курникъ пакъ ще има куткудякане.

Павелъ, като разбралъ този великиятъ законъ на живота, казва: „Гдѣ ти е сега, смърте, жилото?“ Защото, когато Божествената Духовностъ влѣзе, за да даде животъ, смъртъта, всички нещастия, страдания се поглѣщатъ. Единъ день всички тия ваши страдания, които эте минали, ще бждатъ перли украшения върху вашитѣ дрехи и ще кажете: много се радваме, че минахме прѣзъ този пѣтъ и научихме такива цѣнни уроци. И дѣйстви-телно, забавата е необходима. Едно нѣщо е необходимо въ забавата: ти трѣбва да забравишъ себе си, да забравишъ животинското, нисшето азъ. За-примѣръ, като седна нѣкъждѣ, азъ не трѣбва да мисля, че вие ме наблюдавате, а трѣбва да бжда съвършено тихъ и спокоенъ и да си мисля съвсѣмъ друго нѣщо. Така да е и съ всѣки единъ отъ васъ: да си мисли спокойно, да не се наблюдава и да счита, че всичко наоколо му е въ редъ и

порядъкъ. Туй е едно отъ качества на забавата. Щомъ има наблюдение, знаете ли на какво мяза това? — То е, като че си въ нѣкой затворъ. Дойде стражарьтъ и ти прѣглежда всичко. Той гледа дали букайтѣ сж на мѣсто, бѣрка въ джобоветѣ ти, търси това — онова и т. н. Послѣ, дойде другъ нѣкой, прѣгледа ти дрѣхитѣ, яката. Казвамъ: това е въ затвора, но ти въ забавлението ще бѣдешъ естественъ. Въ всѣка забава човѣкъ е красивъ. Самъ по себе си той ще си тури онова облѣкло, въ което той импонира на другитѣ. И тогава, като погледнемъ този човѣкъ, въ цѣлото му лице ще видимъ онова другото лице, въ което Богъ се проявява. И тогава трѣбва да бѣдемъ като дѣцата, съвършено естествени и свободни, да забравимъ неволи, страдания. Всички ще имаме свободенъ билетъ да отидемъ до слънцето и ще бѣдемъ радостни. Нѣкои ще кажатъ: тѣзи дѣца сж нетрѣзви. Питамъ: кое е трѣзвено-то положение? (Учителътъ прави серпозни, строги изражения на лицето си). Питамъ: тази сериозностъ какво означава? Каква идея се крие задъ нея? (Учителътъ прави по-весело изражение на лицето си). Задъ тази идея сега какво се крие? Отъ тия двѣ пози коя е по-хубава? — Ако искашъ да

сплашишъ нѣкой прѣстѣпникъ, ще заемешъ първата поза, ако пъкъ искашъ да развеселишъ приятеля си, ще заемешъ втората поза. Казвамъ: всички войници, всички стражари сж все сериозни, дигнатъ пушката, вървятъ Защо? — Има опасност. Но има и едно трето положение, трета поза. Тя е тази, че въ всѣко едно свое движение човѣкъ трѣбва да издава онова великото, приятното въ живота. Той трѣбва да бжде като единъ изворъ. Прѣдставете си, че единъ изворъ мисли като мене. Кое е най-приятното за извора? — Като извира този изворъ трѣбва да има кждѣ да протича. Това е най-приятното за извора. Слѣдователно, ако ми дадатъ условия въ живота, моятъ животъ трѣбва да има мѣсто кждѣ да протича, да минава прѣзъ всички растения и да имъ оставя своето благо. Дѣто минавамъ, азъ ще се запознавамъ съ всички цвѣтя, трѣви, съ всички растения, мушички, комарчета, ще скачамъ, а тѣ ще приематъ моята радостъ. Това не е ли забавление? Едного ще блъсна, друго ще закача, трети ще напръскамъ, съ четвърти ще се посмѣя. Какво похубаво отъ това? Всѣки изворъ не прави ли тѣй? Ами прѣдставете си, че тази вода не дига шумъ, рече тихо и спокойно, и видишъ, не мине много

врѣме, отгорѣ се покрие съ жабуна развие се не-приятна миризма, това хубаво ли е? Питамъ: кое е по-хубаво, този изворъ съ течуща вода, или този ограниченъ басейнъ съ застоялата вода? Сега, нашето тѣло въ единия случай може да мяза на единъ тичущъ изворъ, а въ другия случай може да мяза на единъ басейнъ съ застояла вода, и ние ставаме кисели. недоволни.

И тъй, коя е идеята въ забавлението? Ще станешъ сутринъ, ще кажешъ: Господъ е дошълъ, въ закона на забавлението азъ трѣбва да науча онзи великъ законъ на смиренieto Въ забавлението всички сж пѣргави, подвижни. Тамъ не се позволява никаква лѣнностъ. Споредъ който трѣбва да схванешъ какво трѣбва да направишъ въ дадения моментъ.

Прѣдставете си сега, че вие сте въ туй общество на забавата. Какви щѣхте да бъдете? Ако ви кажа сега да се смѣете, ще ме питате, защо трябва да се смѣемъ? Питамъ: ами защо трѣбва да бъдемъ сериозни? Казвате: е, животътъ е сериозенъ. Не, животътъ е любовъ, а сериозността е нѣщо случайно вътрѣ въ живота. Любoвниятъ, oсмислениятъ, поетическиятъ животъ е красивиятъ животъ. Това е хубавото. И

когато срещнешъ единъ човѣкъ, на когото Душата е отворена, ти не можешъ до го забравишъ никога. Ще кажешъ: отличенъ човѣкъ е този! Този човекъ е единъ чистъ изворъ. Каква погрешка можешъ да му намеришъ? Не е ли хубаво да бжде човѣкъ единъ такъвъ изворъ, та който дойде при него, да се почувствува успокоенъ, да забрави скръбта си?

Друго едно правило за ученика е слѣдното: на забавление не се позволява да отивашъ съ скжсани дрехи! Ще се измиешъ чисто, ще се облѣчешъ съ най-хубавитѣ си дрехи, които имашъ и така ще отидешъ. Като се приближавашъ при този великъ изворъ на живота, трѣбва да си прѣменемъ и да се радвашъ на туй велико благо, което той ти дава. И писанието, като прѣдвижда този законъ на забавата, казва: Ще дойде врѣме, когато хората нѣма да се струхуватъ единъ отъ другъ, но всѣки ще седи на забавата подъ своята смоковница.

И тѣй, на мнозина отъ васъ е потрѣбна забавата. Забавата е законъ на подмладяване. човѣкъ, който не се забавлява, не може да се подмлади. Запримѣръ, ти седишъ, гледашъ какъ се забавляватъ дѣцата, казвашъ: дѣ-

тински работи! Не, Забавляватъ се дѣцата. Даже и Господъ има извѣстни часове, прѣзъ които се забавлява съ хората, и слѣдъ това пакъ се заеме за своята работа. Не можемъ ли и ние по сѣщия законъ да направимъ това нѣщо? — Можемъ. Гледашъ нѣкой твой приятель рисува нѣщо. Ти се поумиخنешъ, кажешъ че е отлично но вземешъ четката и цапашъ по платното. чакай, не се рисува така — коригирашъ го. Ако искашъ да го поправишъ, може но не го корегирай на платното а вземи една жива гарга и му кажи: хайде, азъ ще я държа, а ти ще рисувашъ. Ще я обръщашъ на една, на друга страна, и като я нарисува приятелътъ ти, ще му кажешъ: както виждашъ, и ти рисува, и азъ рисувахъ. Азъ държахъ гаргата, а ти я рисува.

Сега васъ може да ви шокира думата гарга. Тя е турска дума, Какво значи на български езикъ думата гарга врана? Отъ кждѣ произлиза тя? — Отъ думата „черна“ Значи тази е погрѣшната на враната, че е черна. Защо е черна? — Едно врѣме сестрата на тази врана умрѣла. Тя тѣжела за сестра си и си турила черна дрѣха, Слѣдъ врѣме, когато сестра ѝ възкрѣсне, и враната ще стане бѣла, ще си тури бѣли дрѣхи. Тѣй щото,

ако чевѣкъ се почерни, умрѣлъ ѣе нѣкой; ако си бѣли дрѣхи, значи сестра му е възкрѣснала. Слѣдователно, за душата сж потрѣбни вътрѣшни промѣни. С е р и о з н о с т ѣ т а в к о р а в я в а ж и в о т а. Въ сериозния животъ прѣобладаватъ тѣзи сили, които изчерпватъ соковетѣ, влагата отъ живота и затова у човѣка започватъ да се втѣрдяватъ нервитѣ, мускулитѣ, костъта става по твѣрда и въ него се заражда единъ вътрѣшенъ мѣрзелъ. Въ младия човѣкъ, който слуша Божия гласъ и се забавлява, има едно вътрѣшно разширение и обмѣната става правилно. Затова всѣки единъ отъ васъ трѣбва да има едно забавление, но забавлението го дава само Любовьта. Безъ Любовь забавление не може да има. Когато направимъ туй забавление, всички се усещаме свободни. Въ забаватата всѣки трѣбва да е доволенъ отъ своето поведение, а не да усѣща вътрѣшно, една натегната атмосфера. Едно отъ качества на забаватата е че въ нея винаги има разширение. Ние въ забаватата не мислимъ за формата на нѣщата, а оцѣняваме настоящия моментъ. Ние не критикуваме защо Господъ е слѣзълъ, но се радваме на онзи моментъ въ който Господъ е слѣзълъ. Това е Любовь. Единственото сжщество,

което може да ни даде радостъ, да ни осмисли живота, това е Богъ. И дѣйствително, всѣки денъ, колкото и да сте заети съ работата все ще дойде извѣстенъ моментъ, сутринъ, на обѣдъ или вечеръ когато ще почувствувате много голѣма радостъ. Но понеже нашиятъ умъ е заетъ съ толкова велики работи, то тѣзи красиви нѣща, които Богъ ни дава оставатъ незабѣлязани, и ние се пробуждаме, когато всички тия нѣща сж минали. Ние се занимаваме съ това, какво ще стане съ Европа, какво ще стане съ България, какво ще стане съ дѣщеритѣ ни; съ синоветѣ ни, а изгубваме тѣзи красиви моменти, които Богъ ни дава. Туй тѣло, което имаме Богъ е вложилъ всичко най-красиво въ него. Въ туй малкото тѣло виждаме всичкитѣ блага на миналото и бъдещето, а за по-далечното бъдеще: Богъ ще ни даде ново тѣло, въ което ще влѣе туй новото благо Това тѣло сега се формира. За всѣки едного се приготвява едно ново, красиво тѣло, въ което ще се забавлява.

Та, нужно е вече да напуснемъ онази мрачна философия на живота. Азъ ще ви приведа единъ примѣръ, ако искате да си служите съ добрата страна на Евангелието. Той се отнася до единъ човѣкъ, голѣмъ пияница, който цѣли 20 години

пилъ, водилъ разпуснатъ животъ. Разпръсналъ дѣцата си, уморилъ жена си, изгубилъ всичкото си състояние, и ъстаналъ съвсемъ самъ въ най-голѣмо отчаяние при което рѣшилъ да се самоубие. Ималъ само единъ левъ въ джоба си и рѣшилъ да купи съ него едно Евангелие. Купилъ си и прочелъ: Богъ е Любовь! Е, казва си той, всичко раздахъ и изгубихъ за Любовта. Намѣрихъ пай-последѣ този, когото обичахъ и затова мога да направя нѣщо хубаво за Него. Отива въ кръчмата да се забавлява. Казва на кръчмаря: дай ми една чаша вино! Поглежда виното и казва тихо на онзи свой другарь вътрѣ. слушай, цѣли 20 години те черпихъ, но сега ще те науча на единъ новъ законъ — отстранява чашата, не пие. Обръща се къмъ кръчмаря: я дай една чаша най-бистра, чиста вода. Слага чашата прѣдъ себе си. Онзи отвѣтрѣ казва: винце... Дига чашата съ водата, пие. Онзи пакъ казва: винце... — Е, сега моята воля ще бжде. Азъ намѣрихъ Бога, когото обичахъ, Той ме научи на това. Отива на другия день, на третия, на четвъртия, на петия, на десетия на кръчмата, и си заръчва чаша вино, чаша вода, но водата пие. Най-послѣ казва: а, имамъ воля! Така и вие, можете да побѣдите единъ свой лошъ навикъ. Какъ не! Ами че то е едно забавление. Ако имате единъ та-

къвъ навикъ, седнете на кръчмата, вземете чаша съ винце и чаша съ вода. Това е воля! Казвамъ: добъръ е онзи човѣкъ, който може да прояви своята доброта при най-неблагоприятни условия на живота. Онзи, който може да прояви своята доброта при благоприятни условия, то е много естествено. Слѣдователно, макаръ и при неблагоприятни условия, ще кажешъ: Господи, азъ мога да направя нѣщо заради Тебе! И отъ това гледище, тази Любовь трѣбва да се разшири, да бѣде Любовь къмъ всички, да блика навсѣкждѣ, да бждемъ еднакво разположени къмъ всички, безъ пристрастие. И като погледнемъ нѣкого, да му пожелаемъ всичкото добро тѣй, както Богъ желае. Да забравимъ всичкитѣ му погрѣшки тѣй, както Богъ забравя, защото Любовта като дойде никога не вижда погрѣшкитѣ. Прѣдъ Божиата Любовь грѣховеѣ и неджзитѣ на хората изчезватъ като прахъ и димъ, и отъ този Божественъ огънь остава само онова чистото, възвишеното и благородното у човѣка.

Сега, дойде нѣкой духъ, внуши ти нѣкоя мисль, каже ти: отъ тебе човѣкъ не може да стане. Ами че какъ нѣма да стане отъ мене човѣкъ? Азъ вече съмъ станалъ човѣкъ. Тури една зацетая

слѣдъ частичката не. Кажи така: отъ тебе човѣкъ не, може да стане? Отдѣли противоположното, понеже въ всѣка една отрицателна мисль има една положителна страна. Онзи, който ти внушава, че отъ тебе човѣкъ не може да стане, той има положителна мисль, че отъ тебе лошъ човѣкъ може да стане. Щомъ може да стане отъ тебе лошъ човѣкъ, и добъръ човѣкъ може да стане. Употрѣби дѣятелността си, добъръ човѣкъ да станешъ. Който може да бжде сориозенъ, може да бжде и весель, да се смѣе. Самиятъ животъ на земята, обаче, отъ единия край до другия, е само забавление. За въ бждеще това ще учите. Ще гледате не само на външната, но и на вътрѣшната страна на живота. Ще бжде смѣшно, за примѣръ, ако азъ туря на лицето си една страшна маска, и вие се плашите отъ тази маска, а подъ маската се смѣя. Не гледайте на тази маска, гледайте какво има подъ нея! Или, може да туря на лицето си една много весела маска, а подъ нея да има нѣщо много сериозно. Не е маската, която дава смисль на нѣщата, а какво се крие задъ маската. Това, което се крие задъ маската, то е човѣшката душа.

И тъй, тази вечеръ искамъ да ви оставя слѣдната мисль: най-великото нѣщо въ свѣта е, че Богъ всѣкога слиза, за да ни прѣдаде правилото на Любовъга, т. е. не на самата Любовъ, но на промѣнитѣ на Любовъта. Както измѣрваме съ термометъръ температурата на врѣмето, така измѣрваме съ термометъръ и температурата на Любовъта. Да изучава човѣкъ температурата на Любовъта, това е отлично нѣщо! Подъ температурата на Любовъта растатъ всички растения. Запитвамъ ви слѣдното: има ли растение въ свѣта, което може да расте безъ свѣтлина и безъ топлина? — Нѣма. Има ли изворъ въ свѣта, който да извира и да се втича въ рѣкитѣ безъ свѣтлина и топлина? — Нѣма. Ставали ли сж въ свѣта бури и гърмотевици безъ свѣтлина и безъ топлина? — Не. За всички тия нѣща сж потребни свѣтлина и топлина. Всички хубави кристали, всички скъпоцѣнни камъни, всички диаманти сж станали подъ силата на свѣтлината и топлината. Всички животни сж станали подъ силата на свѣтлината и топлината. И ние хората — сжщо. Слѣдователно, по сжщия този законъ нашитѣ души сж се сформирували подъ влиянието на Божиата Любовъ, Божиата Мъдрость и Божиата Истина. Това сж три велики духове, кои-

то работятъ за създаването на човѣка. Тѣ наричатъ човѣка възлюбения синъ на Бога. Въ тия велики духове има необикновена хубостъ, красота! Вие ще кажете: ами ангелитѣ какви сж? Когато човѣкъ придобие тази хубава, красива форма, душитѣ на хората и ангелитѣ ще се съединятъ и ще образуватъ едно цѣло. Когато се съединятъ душитѣ итѣ, Богъ ще влѣзе да живѣе въ тѣхъ, и тѣ ще се радватъ на безсмъртие. За това нѣщо ние се приготвяваме. Новото учение носи една велика задача, а не тази дребнава работа, съ която се занимавате. Прѣдъ насъ седи една велика задача на безсмъртието, да наслѣдимъ небето, да се срещнемъ съ онѣзи велики души, за които се приготвяваме, но затова всѣки единъ човѣкъ трѣбва да даде нѣщо отъ себе си и да приеме. Нѣкой пѣтъ казвате: човѣкъ трѣбва да работи за себе си. Да, но като работи за себе си, като се съсредоточава въ себе си, човѣкъ трѣбва да се разширява, да сключва въ себе си туй широко себе, и понеже ние живѣемъ въ Бога, и въ насъ да живѣятъ всички. Като включимъ Бога, да включимъ и всички други същества въ насъ. Това значи да обичаме нѣкого, да му желаемъ доброто. Това значи да желаемъ доброто на всички, да обичаме Бога. И ако изпълните всичко това, всичкитѣ мж-

чнотии, всички недъзи, които имате, за които става въпросъ, че нѣкому обущата сж скжсани, нѣкому шапката, че нѣкой ялъ само хлѣбецъ, всичко туй въ една седмица отгорѣ ще се разрѣши. Когато изгрѣе Божествената Любовь и дойде тази топлина, ние сме готови да раздѣлимъ своя залъкъ съ опзи, когото обичамо. Щомъ нѣмаме любовь, скриваме залъка въ джоба си. Дойде ли Любовта, усмихваме се и казваме: братко, хайде и двамата да се забавляваме. На изкуството да обичае самъ Богъ ни учи, и въ този смисълъ само дѣцата могатъ да направятъ това. Въ туй отношение искамъ да бждете като дѣцата, защото само дѣцата се забавляватъ. Не мислете, че сте стари. Хвърлете тѣзи бради! Дяволътъ, като завидѣлъ на хората, турилъ имъ бради, за да ги маскира, но и задъ тѣхъ тѣ пакъ се виждатъ. Азъ искамъ да бждете въ душитѣ си като дѣцата млади, бодри, весели. Забравете вашитѣ тжги! Като си лѣгате, кажете: утрѣ, като изгрѣе слънцето, Господъ ще дойде, ще Го посрещна. И като си лѣгашъ, пакъ да бждешъ радостенъ, но не само външно, а да усѣщашъ, че отъ тебе пзлиза топлина и всички да кажатъ за тебе: бихъ желалъ този човѣкъ да дойде още единъ пжтъ. Всички трѣбва да бждете

като единъ изворъ, който извира, като единъ цвѣтецъ, отъ който лъха приятенъ миризъ. Такъвъ трѣбва да бѣде нашиятъ животъ. Туй е забавлението, за което говори Христосъ: „И пакъ ще ви видя, вие ще се зарадвате, и радостта ви никой нѣма да отнѣме“. Забава е това! Това е хубавото, това е великото!

Тази вечеръ азъ ви говоря за много прости нѣща. Нѣма да туряте никаква философия въ тѣхъ. Ама какъ да разбираме? Човѣкъ трѣбва да се усѣща веселъ, радостенъ, готовъ да даде всичко. Да сте пълни и радостни, да не ви виждамъ вече начумерени, сериозни.

Онѣзи, които ви прѣчиха, сега ги нѣма, пратихме ги на екскурзия, а когато се върнатъ азъ ще ви кажа. Тази вечеръ, утрѣ, други день, до една седмица нѣма да ги има, не се бойте, затова до една недѣля може да се забавлявате колкото искате. Слѣдъ това тѣ пакъ ще се върнатъ, не може безъ тѣхъ. Ще ги посрешнете добрѣ, ще имъ се поусмихнете, и тѣ не могатъ безъ васъ.

Сега става една промѣна въ ума ви, и силитѣ въ природата дѣйствуватъ благоприятно. Затуй въ нашитѣ събрания трѣбва да има рѣзки промѣни, отъ едно състояние въ друго. Ние ще минемъ

прѣзъ всичкитѣ положения: ще имаме философски, сериозни и весели събрания. Туй събрание, което имаме сега е първо по рода си. Въ тази забава, се научихме слѣдното нѣщо: всѣка сутринь Богъ слиза, за да ни научи на изкуството на Любовта. Той помилва всѣкого и казва: „Искамъ да слушате“ — и си заминава. Той знае, че ще се търкаляме на земята, че ще падаме и ставаме, и най-послѣ ще станемъ гладки като нѣкой бисеръ и ще кажемъ: много хубаво нѣщо сме сега. Нали сте виждали какъ нѣкое камъче се търкаля, търкаля, докато най-послѣ съвършено се оглади. Всичкитѣ неприятни нѣща ще изчезнатъ и ще остине онова хубавото, красивото отъ живота.

Онзи день ви казахъ, че най-важното нѣщо за човѣка е да люби, а не да бжде любимъ. За ученика сжщо най-важното нѣщо е това. Любовта може да дойде чрѣзъ туй отваряне на душата.

Сега, като отворите Евангелието, въ Него има дадени много правила, но простата човѣшка душа трѣбва да бжде свободна, трѣбва да имаме за моралъ туй, което ще даде възможность да се прояви Любовта. Както живѣятъ невидимиятъ свѣтъ, тъй ще живѣемъ и ние,

Бесѣда, държана на 1 септември, 7¹/₂ ч. в., 1924 г.

100—120 годишенъ старецъ, всичко имъ е безразлично. Започватъ да си клатятъ главата и казватъ: ние го знаемъ това, то бѣше едно врѣме, но се свърши вече. Право ли е всичко това? Не, това не трѣбва да бѣде така.

Има една страна на живота, която вие още не сте опитали, т. е. същинскиятъ животъ още не сте опитали. Туй може да ви се вижда противорѣчие, но то е фактъ. Може да сте опитали хиляди положения отъ вашия сегашенъ животъ, но той още не е същинскиятъ. Запримѣръ, една мравя може да е опитала всички възможности и блага на нравешкия животъ, но ако тази мравя застане въ положението на единъ философъ и каже, че е опитала всички положения на живота, че го познава, тя е въ заблуждение. Тя, може би, е опитала хиляди и милиони положения на нравешкия животъ, но цѣлиятъ животъ е извънъ възможноститѣ на тази мравя. Тя, запримѣръ, не е опитала живота на човѣка, и за него даже нѣма никакво понятие. Нейниятъ животъ има допирни точки съ човѣшкия животъ, а именно, както мравята яде, така и човѣка, но да има по вече допирни точки, не знае. Дали тѣ иматъ тенджери, вилушки и лъжици — не знае. Дали иматъ гра-

дини, лозя, дѣто садятъ ябълки, круши, грозде — не зная. Дали иматъ разни карфички, чепички и други подобни — не зная.

Сега, по нѣкой нѣтъ вие си казвате: какъвъ ли е ангелскиятъ свѣтъ, какъ ли живѣятъ ангелитѣ? Дѣйствително, между ангелския и човѣшкия животъ има допирни точки, но такива, каквито между нравешкия и човѣшкия. Туй не трѣбва да ви обезсърчава, но трѣбва да ви покаже каква широчина и каква дълбочина се крие въ истинския животъ. Туй, което живѣете, то е само начало на живота. Нашиятъ животъ, въ сравнение съ живота на нравитѣ е ангелски животъ. Ние, за нравитѣ, и за всички същества подъ насъ, сме богове. Ако попитатъ една нравя нѣщо за хората, тя ще каже: е, да отидете при хората да ги видите, туй е култура! На всички нравки сърцата туптятъ отъ желание да станатъ като хората. И дѣйствително едно прѣимущество, едно благо е това, нравката да стане човѣкъ.

Сега, да видимъ какви сѣ мислитѣ и думитѣ, които хората изказватъ. Нѣма да се спирамъ да обяснявамъ тия нѣща, но казвамъ, че въ живота има пзвѣстни възможности, които сѣ скрити въ формитѣ на нѣщата. Вземете, запрямѣръ, сѣмкитѣ

на нѣколко плодни дървета и ги разгледайте. Вземете сѣмката на една ябълка, костилката на една слива и плода на единъ жълхдъ. и ги сравнете, да видите какво е отношението между голѣмината имъ, и какво е отношението по голѣмина на всички тия растения, които лежатъ скриеи въ тѣхнитѣ сѣмки. Какъ ще опрѣдѣлите това? За да опрѣдѣлите голѣмината имъ, вие трѣбва да имате извѣстни познания по законитѣ на тѣхното растене

Често ние произнасяме думата „любовъ“. Тази дума, произнесена отъ разни хора, произвежда различенъ ефектъ, разни дѣйствия. Запримѣръ вземете думата Александъръ. Ако този Александъръ е единъ обикновенъ слуга, или ако този Александръ е единъ управителъ на нѣкоя областъ, или ако този Александъръ е единъ князь, или ако най-послѣ този Александъръ е единъ царь, питамъ сега : ако Александъръ слугата еди-кой си издаде заповѣдь до бѣлгарската народна банка да изплати на Стоянъ Стойчевъ 100,000 лв., заповѣдта му ще бѣде ли валидна? Ако Александъръ управителъ издаде същата заповѣдь, ще бѣде ли валидна. Ако Александъръ князьтъ, или Александъръ царьтъ издадѣтъ същата заповѣдь, чия заповѣдь, чия думи изобщо ще бѣдатъ най-ефикасни? — Раз-

бира се, че думитѣ на Александъръ царьтъ. Той щомъ каже думата си, и паритѣ сж веднага готови. Защо? И единиятъ е Александъръ и другиятъ е Александъръ, и третиятъ е Александъръ. Не, има степени, по които се различаватъ Александъръ слугата, Александъръ управительтъ, Александъръ князътъ и Александъръ царьтъ. Тѣзи различия сжществуватъ и вътрѣ въ природата. Казвате: да, споредъ обществения строй е така. Обществениятъ строй е такъвъ, но и въ природата е така. Я вижте, всичкитѣ сѣмки не се ли различаватъ? И въ тѣхъ има степени. Има вложено нѣщо особено въ сѣмката на ябълката, че тя слива не става. Има вложено нѣщо особено въ костилката на сливата, че тя жълждъ не става. Има вложено нѣщо особено въ жължда, че той букъ не става. Значи, всѣка сѣмка си има свои специални възможности. Следователно, когато се произнася една дума, най-първо ние трѣбва да измѣнимъ своето положение. Ако ти си слуга при грѣха, дуката любовь въ твоята уста нѣма да има никакъвъ смисълъ. Ако ти си управитель при алчността, думата любовь въ твоята уста нѣма да има никакъвъ смисълъ. Ако ти си князъ на умразата, думата любовь въ твоята уста нѣма да има никакъвъ смисълъ. Да

оставимъ царьтъ, защото думата „царь“ въ невидимия свѣтъ изключва грѣха; изключва кражбата. Царьтъ не може да краде. Слугата може да краде, управительтъ може да краде, князьтъ — също но царьтъ не може да краде, нѣма възможность да краде. Може ли царьтъ да краде отъ себе си? Ако имамъ 100 хамбари, ще има ли нужда да прѣнасямъ съдържанието имъ отъ единъ въ другъ? Това само лудитѣ могатъ да го правятъ. Човѣкъ себе си не може да краде. Следователно, има едно положение, при което грѣхътъ е изключенъ.

И тъй, споредъ мене, най-хубавото име, което можемъ да носимъ, казва тамъ Писанието, е да бъдемъ царе. Всички трѣбва да станемъ царе! Ще кажешъ: какъ, азъ да стана царь! Да, да, въ тази специална смисълъ, всички трѣбва да станемъ царе, за да изключимъ грѣха отъ нашия животъ. Да станешъ царь въ свѣта, да управлявашъ хората, то значи да се натрупашъ съ грѣхове, а да станешъ царь, за да изключишъ грѣха отъ себе си, това трѣбва да бъде единъ отъ най-силнитѣ потнци на твоята душа. Ще кажешъ: азъ искамъ да стана царь, за да изключа всички грѣхове отъ душата си.

Сега вие искате да бъдете слуги на Господа.

но Господъ не иска прости слуги, Той иска слугитѣ му да бждатъ царе. И най-простиятъ слуга на Господа трѣбва да бжде царь. Ако не станете царе, вие не можете да бждете слуги на Господа. Тѣй че, ако нѣкой иска да бжде слуга на Господа, той трѣбва да стане царь, и като стане царь, като изключи грѣха отъ себе си, тогава ще заеме най-стромната служба. Нѣкой ще каже: защо да стане царь? — За да станешъ слуга на Господа. А какво означава царьгъ? — Изключване на грѣха. Нѣкои хора казватъ: е, грѣхътъ. Какво хубаво е допринесълъ грѣха на хората? Я ми кажете, какво е допринесла лъжата на хората? Какво сж допринесли злобата, умразата, завистьта, всички тия грѣхове, на хората? Нека се намѣри единъ човѣкъ, който да каже, че отъ всички тѣзи пороци е донесено едно благо за хората. Всички тия пороци сж внесли само разрушения, страдания, и при всичко това ние още се лъжемъ. Ние мислимъ, че като направимъ туй-онуй, имаме право да се разгнѣвимъ и казваме: трѣбва та се разгнѣви човѣкъ, ето и въ Писанието се казва, че Господъ се гнѣви. Не, това е игра на думи. Нѣкой писалъ, че Господъ се гнѣви. То е писано по нѣмане какво друго да се пише. Азъ казвамъ, че когато Божия-

та Любовь стане много интензивна, Той се гнѣви. Значи когато Господъ се разгнѣви, Неговата Любовь е станала хиляди пѣти по-силна, отколкото обикновеното проявление на Любовта Му, и тогава тя всичко отмахва отъ пѣтя, тя всичко влѣче. И често ние приписваме на Бога сжщитѣ слабости, каквито и ние имаме. Казваме, че и Той се гнѣви, че и Той прави разлика въ Любовта си, едного обича по-вече, другиго по-малко. Не е лошо да мислимъ така, но мисълта, която искамъ да остане у васъ е, всички да станете царе, за да бждете слуги на Господа. Значи, идеалътъ ви трѣбва да бжде високъ. Въ такъвъ случай, какво се изразява съ мисълта на онази египтянка, която искала да се ежени за царския синъ? Тя се домогвала до царския синъ, за да стане царица. Царъ или царица, то е все законътъ, който изключва грѣха.

Сега запримѣръ, вие казвате, че познавате Господа, нали? Но правили ли сте наблюдение върху себе си, да видите, че като се разгнѣвите, вие забравяте Господа? Казвате, че познавате Господа, едно отъ най-великитѣ сжщества на свѣта, единственото сжщество на Любовта, а се гнѣвите. Какъ е възможно това? Прѣдставете си, че туй сжщество е близо до васъ, и дойде една ваша

приятелка или единъ вашъ приятелъ и ви обиди нѣщо; Вие веднага дигате скандалъ, Питамъ: какво показва това? Познавате ли Господа? Прѣд-ставете си, че вие сте една млада мома, на която дошълъ нейния кандидатъ за да се оженятъ. Тя го очаквала цѣли 10 години, като прѣзъ това врѣме все сж си писали писма. Като и дойде нѣ-коя приятелка въ това врѣме въ къщи и я обиди нѣщо, тя ще се скара ли съ нея? — Не. Даже и да има много поводи да се кара, ще избѣгне това и ще си каже: ние да си наредимъ първо нашата работа, че послѣ ще се караме. Ами вие какво правите сега? Нѣкой пакъ азъ казвамъ нѣкому: трѣбва да търпишъ. — Ами какъ мога да търпя? Търпи ли се това нѣщо? Азъ ще му кажа, ще му дамъ да се разбере! Казвамъ: ами твоятъ възлю-бенъ е дошълъ, вжтрѣ е той. Въздържай се, за-щото ти ще изгубишъ единъ отъ великитѣ случаи въ свѣта! Колко ти струва това, че еди-кой си взелъ 10,000 лв. Туй сж фиктивни нѣща. Онзи, който е взелъ тѣзи пари, той не е взелъ всичко съ себе си, сжщественото ти не е взелъ. Като дойде Господъ, като отворишъ своитѣ торби, чу-валчета, Той ще туря такива подаръци, съ които ще платишъ всичкитѣ си дългове и сиромашия

нѣма да има вече. Когато Господъ дойде между хората, противорѣчията между тѣхъ ще изчезнатъ. Когато дойде Господъ на земята ще имате най-хубавата библиотека, най-хубавитѣ дрехи, най-хубавитѣ къщи, най-хубавитѣ градини, най-добритѣ приятели и братя, най-добритѣ дѣца, бащи и майки. Тогава нѣма да имате никакви лишения. Писанието казва: „Ще отрия сълзитѣ имъ, ще прѣмахна скърбитѣ имъ“, Нѣма да има нито плачъ, нито скърби, нито недоразумения.

И тъй, обръщамъ ви внимание върху тия мисли, които ви навеждамъ, да ги имате въ ума си. да мислите върху нѣкои велики въпроси. Нѣкой път казвате: е, ние знаемъ какво нѣщо е Любовта! Вие всички сте влюбени, кажете ми тогава, какво нѣщо е Любовта, колко пъти въ секундата бие сърцето на влюбения. Ще кажете: 72 пъти. Не, сърцето на влюбения бие 35 милиарда пъти въ секундата. Въ Любовта сърцето трѣбва да бие 35 милиарда пъти въ секундата. Такъвъ е законътъ. Щомъ не бие толкова пъти. Любовта я нѣма. Е, вие усѣщали ли сте туй 35 милиарди пъти биене на сърцето. Туй може да бжде, може да го издържите. При сегашното си състояние такава опитностъ може да имате само

веднѣжъ, дваждъ или три пѣти и то само за 5—10 секунди. Сега най-голѣмиятъ свѣтия на земята може да яздържи едва 10 секунди туй биене. И тъй степенѣма на Любовта ни се опрѣдѣля по броя на биенето на сърцето. При нашата любовь, тукъ на земята, сърцето бие най-много 100—150 пѣти. Даже като дойде до 150 пѣти, всички казватъ: отива си човѣкътъ. сърцето, не може вече да издържа. И дѣйствително този човѣкъ си отива. Дойде ли положение да бие 200¹ пѣти, той умира вече. Казвамъ: биенето на сърцето това сж трептения вѣтрѣ въ човѣшката душа. При това състояние вие ще имате такова едно чувство, което може да обърне цѣлия свѣтъ въ себе си. И тогава всички въпроси падатъ, разрѣшаватъ се. Когато дойде туй биене на сърцето всичко е разрѣшено. Когато се махне туй биене на сърцето, вие ставате пакъ обпкновень яовѣкъ и се чудите, гдѣ бѣхъ, и гдѣ съмъ дошълъ. Много пѣти вие сте близо до великата Любовь, и затова всички се стремите къмъ нея. Ще дойде тази Любовь! Нѣма ли да бѣде красивъ свѣтъ, когато имаме пълна вѣра единъ въ другъ? Какво ще бѣде тогава?

Вадя отъ джоба си хиляда наполеона, давамъ

ви ги, като казвамъ: дайте ги на Драгана! Азъ имамъ въ васъ пълна вѣра, нищо не ме смущава. Давамъ ви паритѣ, и вие изпълнявате всичко точъ въ точъ. А сега, като дамъ нѣкому хиляда наполеона, едва ли ще отидатъ до мѣстото си. Нѣкой пѣтъ се явяватъ такъва развалени пѣтища, че паритѣ не могатъ да отидатъ на своето прѣдназна-
чение. И послѣ, ние трѣбва да умѣемъ да прѣда-
демъ своитѣ чувства комуто и да е, обаче имаме ли право да ограничаваме другитѣ хора? Божест-
вениятъ законъ казва: „Каквото правишъ, това
ще ти правятъ“. Ако любишъ, ще те любятъ —
нищо повече!

Та, отъ сега нататкъ нѣма да бждете носи-
тели на чужди мисли, защото сегашнитѣ хора сж
играчка на извънземни същества. Съ нѣкои отъ
васъ духоветѣ си играятъ тъй, както дѣцата си
играятъ съ своитѣ колички. Нѣкой пѣтъ дойде
нѣкой духъ и ви надѣха да се карате, да изгуби-
те разположението си. На другия день, като ви
мине неразположението, вие се чудите на себе си,
какъ сте направили туй нѣщо! Не си ти, който
си направилъ това нѣщо. Не мислете тъй! Вие
може да играете роль на една гайда. Гайдарджия-
та като надуе гайдата, тя стане голѣма, надуе се

и засвири, а всички хора играятъ наоколо. Тя ще каже: азъ съмъ всичко! Свърши ли гайдарджията свие гайдата и тя казва: какво стана съ мене? Гайдата не е нищо друго, освѣнъ кожата на едно животно, което е изгубило живота си. Ако човѣкъ може да стане една гайда и да свири само, и то е хубаво, но смисълътъ на живота не е въ гайдата. Ако една гайда може да вдѣхновява, то и азъ мога да вдѣхновя всѣкиго. Запримѣръ, нѣкой държи нѣкаква бесѣда, а другъ седи тамъ, но не слуша, не се интересува, замисленъ е нѣщо. Защо е замисленъ? — Има да плаща 20,000 лева. Азъ мога да го накарамъ да се интересува. Какъ? — Приближавамъ се при него, давамъ му 50,000 лв. Той веднага си отвори очитѣ, интересува се. Гайдата се надуне, свири вече, 50,000 лв. съ това! Като пошепнешъ на единъ човѣкъ: 50,000 лв. — всичко става. Пъкъ и най-жежкиятъ отъ васъ мога да го попаря. Какъ? — Проповѣдникъ си, имашъ да ми дѣвашъ 50,000 лв. Приближавамъ се при тебъ и казвамъ: или 50-тѣ хиляди лева ще платишъ, или при сѣдебния приставъ ще отидешъ! Казвашъ: какво му стана на този братъ? Ами че тия съ думитѣ, които постоянно развалятъ нѣщата въ живота! Една дума казана не на мѣсто,

веднага ни попарва. Колко внимателни трѣбва да бждемъ за своитѣ думи! Трѣбва да бждемъ като царетѣ. Една дума казана отъ единъ царь, веднага се изпълнява. Александъръ слугата, Александъръ управителятъ, Александъръ князътъ, всички иматъ възможности, но най-хубавото положение е това на царя.

Азъ желая прѣзъ тази година всички да станете царе! Понеже искамъ да станете царе, то нарядътъ, който бѣ прѣдвиденъ да започнете отъ 21 септември, ще го започнете отъ 14 септември, за да станете царе. Това се отнася до Софиянци. Азъ ще ви диктувамъ, а вие ще пишете, за да станете царе. Всички ще изпълнявате размишленията отъ наряда слѣдъ като изгрѣе слънцето. Слънцето изгрѣва всѣкога въ 6 часа. Като изгрѣе слънцето, всички трѣбва да сте на крака и да четете; като четете, трѣбва да бждете като свѣтлината. Слънцето трѣбва да е изгрѣло, и да имате високія идеалъ!

Вашиятъ идеалъ не трѣбва да бжде като идеала на онзи осиромашѣлъ князь, примѣръ изъ европейската история, князь Х, който, като изпадналъ въ голѣма бѣднотия, и се намѣрилъ между много кредитори, рѣшилъ нѣкакъ да си попра-

даже за единъ обикновенъ моралъ, за единъ идеалъ въ душата си. Той е послѣденъ вагабонтъ!

Въ математиката има положителни и отрицателни величини. Прѣдъ , положителнитѣ величини винаги се туря знака плюсь, а прѣдъ отрицателнитѣ — минусъ. Въ духовния животъ отрицателна величина е всѣка величина, въ която енергията е изразходвана безразборно, неразумно. Положителна величина наричатъ всѣка величина, въ която енергията е изразходвана разумно. Тогава природата опрѣдѣля отрицателната величина съ скръбъта, а положителната величина съ радостъта. Радостъта е плюсь, скръбъта е минусъ. Понеже въ духовния свѣтъ врѣме и пространство не съществуватъ, то радостъта и скръбъта може да се смѣняватъ моментално. Запримѣръ, може да си най-голѣмиятъ грѣшникъ, говоря по човѣшки, оцапанъ съ най-чернитѣ грѣхове, но ако въ твоята мощна душа се зароди онова свещено чувство на 35 милиарда любовъ, веднага всичкитѣ ти грѣхове се заличаватъ. И обратното е вѣрно. Може да си единъ ангелъ, но ако въ душата ти нѣкъдѣ се зароди най-малкото користолюбиво чувство, моментално може да те смѣкнатъ вътрѣ въ ада. Тѣй щото; дегането и падането е постоянно; и всѣки

стои или пада споредъ закона на Любовта, споредъ своето поведение, което има къмъ Бога. Този законъ е законъ на Божествената Правда. Тамъ Правдата се прилага еднакво. Всѣки пада или става споредъ онова, което мисли, чувствува и дѣйствиува. Затуй, всѣкога когато имате единъ пликъ прѣдъ васъ, ще гледате дали вашиятъ величини, съ които разполагате, сж положителни или отрицателни. Ами, ако азъ бихъ допесълъ една полица, волски езикъ ги наричатъ, и ви кажа: моля, бихъ желалъ да имамъ вашето лице, вашето име за споменъ, азъ тѣй много ви обичамъ, подпишете се! И вие, безъ да мислите много, вземете перото и се подпишете. Този, който ви много обича, напише на полицата: да се броятъ 200,000 лева! Е, какъ ще докажете, че не сте се подписали на този волски езикъ? Подписали сте се. На волски езикъ нѣма да се подписвате, но на чисти книги само и ще пишете тѣй: този подписъ има сила само за духовния свѣтъ, а не и за материалния. Ако дадете една полица съ такава уговорка, мислите ли, че на земята ще я взематъ прѣдъ видъ? — Нѣма да я взематъ. Тя за тукъ не е валидна.

И тѣй, ще носите въ себе си високия идеалъ!

Всички ще станете царе, за да бъдете слуги на Господа!

Бесѣда, държана на 7 септември, 6¹/₂ ч. с., 1924 г.

(Нарядъ, даденъ за 1924 — 1925 г. за ученицетъ отъ Всемирното Бѣло Братство).

Р А З М И Ш Л Е Н И Я.

Само разумниятъ и добъръ ученикъ напълно изпълнява волята Божия.

I Седмица.

Размишления върху Любавта. — Добрата молитва.

II Седмица

Размишления върху Мъдростта. — Отче нашъ

III Седмица.

Размишления върху истината. — Добрата молитва
Отче нашъ.

IV Седмица.

Размишления върху Правдата и Божия Промисълъ
— Трединния Богъ.

V Седмица.

Размишления върху Добродѣтельта и Божията Благостъ. — Молитва на Царството.

VI Седмица.

Размишления върху жертвата на Любовта и Божията Милостъ. — Пятътъ на живота.

VII Седмица.

Размишления върху силата на Духа Божий, Божията Святостъ и Чистота. — Плодоветъ на Духа.

Вѣчниятъ и необятенъ Богъ е Пятътъ, Истината и Животътъ.

Миръ на всички, които ходятъ въ пътя Христовъ!

Богъ е Любовь, и Той е единствената връзка на живота.

Благословени сж всички, които слѣдватъ Неговия пътъ.

(Нарядътъ е даденъ на 22 августъ, 1924 г.)